

Αργυρώ Βώβου

Ραδιενεργές
Χασάπισσες

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Αργυρώ Βώβου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1995. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών Αθήνας. Από το 2015 γράφει θεατρικά έργα. Ορισμένα από αυτά είναι διαθέσιμα για ελεύθερη ανάγνωση στο διαδίκτυο μέσα από το χώρο του [playGRound](#).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981120445

Email: argirovovou@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Μάνο Κουνουγάκη, Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ραδιενεργές Χασάπισσες* της Αργυρώς Βώβου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

ΟΦΗΛΙΑ

ΣΙΛΒΕΡ

ΝΑΓΙΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ

ΚΥΡΙΑ ΠΛΗΚΤΙΚΗ

ΚΥΡΙΟΣ ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ

ΡΟΜΠΟΤ ΣΠΟΥΚΙ

ΔΟΥΝΑΒΗΣ

Περίληψη

Υστερα από τον τραγικό θάνατο της Οφηλίας, η Σίλβερ ξεκινά να κάνει παρέα με το νέο κορίτσι που έρχεται στο σχολείο, τη Νάγια. Μαζί θα διαπράξουν τους φόνους που θα τους επιβάλλουν οι νόμοι της βασίλισσας Κοραλίας. Παράλληλα, ένα εργοστάσιο χιονιού εγκαινιάζεται πάνω από το σχολείο τους με σκοπό να παρέχει χιόνι στην πόλη κάθε μέρα ώστε οι ραδιενεργές ψείρες που έχουν βασανίσει τους κατοίκους της πόλης να πεθάνουν από το ψύχος. Το εργοστάσιο διευθύνει το ρομπότ Σπούκι το οποίο είναι οπτικά πανομοιότυπο με τη νεκρή Οφηλία. Η Σίλβερ και η Νάγια συνεπαρμένες από την αίσθηση του να σκοτώνεις κάποιον, αποφασίζουν να δολοφονήσουν τον διευθυντή του σχολείου τους ο οποίος τυχαίνει να είναι και ο μοναχογιός και διάδοχος της βασίλισσας Κοραλίας. Θα τα καταφέρουν;

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

BLOW

1

«το φτερούγισμα»

Στη σκηνή υπάρχει μόνο ένα θρανίο. Στο θρανίο κάθονται δυο κορίτσια. Τα ονόματα τους είναι Οφηλία και Σίλβερ. Η κυρία Αντίφα μπαίνει στην αίθουσα μαζί με τον Δούναβη τον αγαπημένο μαθητή όλων.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: (απευθυνόμενη στους μαθητές) Clap.

(Η Οφηλία και η Σίλβερ χειροκροτούν. Ο Δούναβης με μια κόλλα χαρτί στο χέρι ετοιμάζεται να διαβάσει κάτι σε όλους.)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Συμμαθητές και συμμαθήτριες. Με μεγάλη μου τιμή αναλαμβάνω ως ο πιο έξυπνος, όμορφος και ταλαντούχος μαθητής αυτού του σχολείου να σας διαβάσω την εκφώνηση του θέματος των σχολικών μας εξετάσεων.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: (απευθυνόμενη στους μαθητές) Clap!

(Η Οφηλία και η Σίλβερ χειροκροτούν.)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Όπως όλοι ξέρουμε, σήμερα εξεταζόμαστε στο μάθημα «Εκφραστικών και Ιστοριοποιημένων Μαθηματικών Υποθέσεων Θεολογικής Πραγματικότητας». Ένα μάθημα πειραματικό που συνδυάζει Έκθεση, Μαθηματικά, Ιστορία και Θρησκευτικά.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap!

(Η Οφηλία και η Σίλβερ χειροκροτούν.)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Η ερώτηση την οποία καλούμαστε να απαντήσουμε είναι η εξής: «Να καταγράψετε αναλυτικά και περιληπτικά τα βασικά αίτια των εξεγέρσεων και της κατάληψης στο Μύνστερ το 1533. Έπειτα να ταχθείτε υπέρ της σφαγής με δικά σας επιχειρήματα βγαλμένα από την καθημερινότητα σας. Στη συνέχεια να υπολογίσετε την οικονομική ζημία που προέκυψε στον τομέα της Ολλανδικής γλυκοπατάτας εξαιτίας της εξέγερσης. Είναι άραγε η προσευχή μια μορφή επανάστασης ή μήπως η επανάσταση είναι μια προσευχή;»

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap! Clap!

(Η Οφηλία και η Σίλβερ χειροκροτούν.)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ευχαριστώ πολύ όλους τους ασχημομούρηδες ατάλαντους και περιορισμένης νοημοσύνης συμμαθητές μου για τη στήριξη και το χειροκρότημα τους.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap everybody! Clap!

(Αυτή τη φορά χειροκροτεί μόνο η Οφηλία. Η Σίλβερ αποδοκιμάζει το Δούναβη.)

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: (έχει αρπάξει τη Σίλβερ από τα μαλλιά) Clap! Clap slut. Clap. Clap!

(Η Σίλβερ χειροκροτεί όσο η κυρία Αντίφα της κρατά τα μαλλιά)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Και τώρα η στιγμή που όλοι περιμένατε. Ακολουθεί χαιρετισμός και ευλογία από τον διευθυντή του σχολείου, μοναχογιό και διάδοχο της Βασίλισσας Κοραλίας, κύριο Φελλό Φελλάτσιο. Σας ευχαριστώ όλους και πάλι.

(Ο Δούναβης υποκλίνεται.)

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap! Clap!

(Η Οφηλία και η Σίλβερ χειροκροτούν.)

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Congratulations Dounavis!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Mmm...thank you so much miss...

(Ο Δούναβης φιλά την κυρία Αντίφα. Στο στόμα.)

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Celestial boy! Clap! Clap!

(Τα δυο κορίτσια χειροκροτούν ξανά. Ο Δούναβης κάνει άλλη μια χορευτική υπόκλιση και φεύγει. Μπαίνει στην αίθουσα ο διευθυντής Φελλάτσιο.)

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Sir.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κυρία Αντίφα. Μαθητές μου. Μαθήτρες μου. Σας καλωσορίζω στην εξεταστική διαδικασία του σχολείου μας την οποία και ευλογώ με την παρουσία μου στο χώρο. Όπως καταλάβατε τα θέματα τα οποία εξετάζετε είναι απλοϊκά και βατά. Για αυτό το λόγο η τιμωρία για όποιον αντιγράψει είναι η στειρώση.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: (γελάει σαν μανιακή) Sterilization! Sterilization!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πριν ξεκινήσουμε οφείλω ως σωστός διευθυντής που νοιάζεται για τους μαθητές του αλλά και ως ο μοναδικός και κυρίως μοναχικός διάδοχος του στέμματος, να κοιτάξω τον καθένα από εσάς βαθιά μέσα στα μάτια ώστε να έχω πρόσβαση στα ενδότερα των ονείρων σας και να καταλάβω αν είστε τίμιοι.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Decent. Decent!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Θα ξεκινήσω με τα μάτια του πρώτου θρανίου. Γεια σας κορίτσια...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Hello girls...

(Ο Φελλάτσιο πιάνει με τα χέρια του το πρόσωπο της Σιλβερ και το κοιτάζει.)

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αχα. Ποιο είναι το όνομα σου μικρούλα;

ΣΙΛΒΕΡ: Σιλβερ.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σίλβερ, είσαι τίμιο κορίτσι;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Silver, are you decent?

ΣΙΑΒΕΡ: Ναι, είμαι τίμια.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: In English please.

ΣΙΑΒΕΡ: Yes. I am decent.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μμμ...ναι. Ναι πράγματι. Είσαι ένα τίμιο κορίτσι Σίλβερ. Καλή επιτυχία Σίλβερ. Καλή επιτυχία.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Good luck Silver! Good luck.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και τώρα πάμε στο κορίτσι με τα μελαγχολικά μάτια. Εσένα ποιο είναι το όνομα σου μικρούλα;

ΟΦΗΛΙΑ: Οφηλία.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αχα...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Αχα...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: (έχει στα χέρια του το πρόσωπο της Οφηλίας) Ωωωω

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Ohh..

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ωχ όχι! Όχι!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Oh no. Oh no!

ΟΦΗΛΙΑ: Τι; Είμαι τίμια. Το ορκίζομαι..

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Καημένο κορίτσι. Μη φοβάσαι. Όλα θα πάνε καλά.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Don't be afraid.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Βγείτε όλοι έξω! Γρήγορα. Πρέπει να τη βοηθήσουμε.

ΣΙΛΒΕΡ: Μα τι έγινε;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Έξω! Έξω είπα!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Out! Out!

(Η Σιλβερ φεύγει. Η Οφηλία πάει να φύγει μα ο Φελλάτσιο την καθιλώνει στην καρέκλα της.)

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Όχι εσύ Οφηλία.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Not you Ophelia.

ΟΦΗΛΙΑ: Μα γιατί;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ακίνητη. Μείνε ακίνητη.

ΟΦΗΛΙΑ: Τι έκανα;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μην κουνιέσαι!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Don't move!

ΟΦΗΛΙΑ: Μα είμαι τίμια. Σας το υπόσχομαι...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ησύχασε...το ξέρουμε.

ΟΦΗΛΙΑ: Τότε;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: *(Ο Φελλάτσιο βάζει το δείκτη του χεριού του μπροστά στο πρόσωπο της Οφηλίας)* Να 'τη. Να 'τη! Τη βλέπεις;

ΟΦΗΛΙΑ: Ποια;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κοίτα καλύτερα και θα τη δεις...

ΟΦΗΛΙΑ: Συγνώμη...δε βλέπω κάτι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Α, Οφηλία...δεν είσαι καθόλου παρατηρητική. Κοίτα την. Μπροστά σου είναι!

ΟΦΗΛΙΑ: Δεν...δεν βλέπω κάτι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Α...ωραία λοιπόν. Αφού δεν καταλαβαίνεις ας το πάρει το ποτάμι. Υπήρχε μια βλεφαρίδα πεσμένη κάτω από το μάτι σου. Τη μάζεψα και τη στερέωσα στο δάχτυλο μου. Την βλέπεις τώρα;

ΟΦΗΛΙΑ: Α ναι! Τη βλέπω! Τη βλέπω...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Είσαι από τις περιπτώσεις που πρέπει να σου πούνε τι να δεις για να το δεις. Σωστά Οφηλία;

ΟΦΗΛΙΑ: Μάλλον. Έτσι είναι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και είσαι όμορφο κορίτσι. Ένα κορίτσι σαν εσένα πρέπει να έχει πολλά όνειρα. Έχεις όνειρα Οφηλία;

ΟΦΗΛΙΑ: Ε...έχω. Και ποιος δεν έχει;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι όνειρα έχεις Οφηλία;

ΟΦΗΛΙΑ: Ε...δεν ξέρω από πού να αρχίσω τώρα. Συγνώμη, το μυαλό μου έχει αδειάσει. Δε μπορώ να σκεφτώ τίποτα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πάντως ξέρεις τι λένε για τις βλεφαρίδες που πέφτουν έτσι δεν είναι;

ΟΦΗΛΙΑ: Δεν είμαι σίγουρη.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Όταν μια βλεφαρίδα πέφτει την κρατάμε κλείνουμε τα μάτια μας και κάνουμε μια ευχή. Ύστερα τη φυσάμε. Και η ευχή μας θα πραγματοποιηθεί.

ΟΦΗΛΙΑ: Ναι σωστά. Νομίζω μου το είχε πει η γιαγιά μου αυτό. Ναι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μπράβο Οφηλία. Οφηλία για πες μου τώρα... θέλεις τα όνειρα σου να πραγματοποιηθούν;

ΟΦΗΛΙΑ: Ε...ναι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και ποιος δε θέλει; Ε; (γελάει)

ΟΦΗΛΙΑ: (γελάει αμήχανα) Ναι και ποιος δε θέλει.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ωραία. Χαίρομαι που συμφωνούμε Οφηλία. Είσαι ένα κορίτσι με φιλοδοξίες και θέλω να σε βοηθήσω. Άκου τι θα κάνουμε. Εγώ θα κρατήσω τη βλεφαρίδα σου στερεωμένη στο δείκτη του χεριού μου. Εσύ θα κλείσεις τα μάτια σου, θα κάνεις μια ευχή και όταν τα ανοίξεις θα φυσήξεις τη βλεφαρίδα σου. Και η ευχή σου θα πραγματοποιηθεί. Εντάξει;

ΟΦΗΛΙΑ: Ναι, οκ. Εντάξει.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κλείσε τα μάτια σου Οφηλία.

ΟΦΗΛΙΑ: Οκ.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κάνε μια ευχή...

ΟΦΗΛΙΑ: Εύχομαι να...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Από μέσα σου Οφηλία! Αν δεν την πεις από μέσα σου τότε η ευχή δε θα πραγματοποιηθεί...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Stupid girl.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Είσαι έτοιμη;

ΟΦΗΛΙΑ: Ναι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ωραία. Τώρα άνοιξε τα μάτια σου και φύσα.

(Ο Φελλάτσιο έχει τοποθετήσει το δείκτη του χεριού του κοντά στο στόμα της.)

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Blow.

(Η Οφηλία παίρνει μια βαθιά ανάσα και ετοιμάζεται να φουσήξει τη βλεφαρίδα της που είναι στερεωμένη στο δείκτη του Φελλάτσιο. Η Κυρία Αντίφα που στέκεται από πίσω της, της παγιδεύει το κεφάλι μέσα σε μια σκουπιδοσακούλα.)

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Φύσα!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Blow!

(Η Οφηλία φουσάει με το κεφάλι της παγιδευμένο μέσα στη σακούλα. Η σακούλα σε κάθε της φύσημα φουσκώνει και ύστερα ξεφουσκώνει και κολλά στο πρόσωπο της.)

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Φύσα!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Blow!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Φύσα!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Blow!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Φύσα!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Blow!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Φύσα...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Blow! Blow! Blow! Blow! Blow! Blow! Blow!

(Η Οφηλία πεθαίνει από ασφυξία και σωριάζεται στο πάτωμα. Ο Φελλάτσιο και η Αντίφα απλά την κοιτάζουν.)

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τραγωδία.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Tragedy.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Καημένο κορίτσι. Δεν άντεξε την πίεση των εξετάσεων.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Poor girl.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Έπρεπε να το περιμένουμε. Είχε πολύ μελαγχολικό βλέμμα. Βλέμμα... με βάθος.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Deep.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μου αρέσει αυτό το βάθος.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: I like it deep.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κουράστηκα. Ας είναι η θυσία της η αφορμή να αναβληθεί η εξεταστική διαδικασία.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Yes Sir.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τα παιδιά μας χρειάζονται αέρα κυρία Αντίφα. Αέρα.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Air sir. Air.

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Χ Α Σ Α Π Ι Σ Σ Ε Σ

2

«η πρώτη συνάντηση»

Ένα κορίτσι κάθεται μόνο του σε ένα θρανίο. Σβήνει και γράφει λέξεις πάνω στο θρανίο.

ΝΑΓΙΑ: Nirvana, Nirvana, Nirvana, Nirvan.. Nirva.. Nirv.. Nir.. Ni.. N..
Νάγια, Νάγια , Νάγια , Νάγια.

Η Σίλβερ μπαίνει στην αίθουσα και βλέπει τι κάνει το άγνωστο κορίτσι στο θρανίο της.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι κάνεις εδώ; Γιατί ζωγραφίζεις το θρανίο μου;

ΝΑΓΙΑ: Δεν το ζωγραφίζω. Γράφω το όνομα μου. Πλέον είναι και δικό μου θρανίο.

ΣΙΛΒΕΡ: Και δικό σου; Τι εννοείς; Ποια είσαι;

ΝΑΓΙΑ: Είμαι η Νάγια. Είμαι καινούργια εδώ. Μου είπαν ότι θα κάθομαι δίπλα σου.

ΣΙΛΒΕΡ: Και η Οφηλία που θα κάθεται;

ΝΑΓΙΑ: Δεν ξέρω καμία Οφηλία. Εσύ όμως θα πρέπει να είσαι η Σίλβερ. Σωστά;

ΣΙΛΒΕΡ: Σωστά. Πώς το ξέρεις όμως αυτό;

ΝΑΓΙΑ: Μου μίλησαν για εσένα ο κύριος Φελλάτσιο και η κυρία Αντίφα.

ΣΙΛΒΕΡ: Και τι σου είπαν δηλαδή;

ΝΑΓΙΑ: Ότι σε λένε Σίλβερ και ότι θα καθόμαστε στο ίδιο θρανίο. Τίποτε άλλο.

ΣΙΑΒΕΡ: Λάθος τα άκουσες. Εγώ κάθομαι πάντα με την Οφηλία. Όλα τα χρόνια του σχολείου. Είναι η μόνη φίλη που έχω.

ΝΑΓΙΑ: Τότε που είναι;

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν ξέρω. Αλλά δεν πρόκειται να πάρεις τη θέση της. Ούτε στο θρανίο μου, ούτε πουθενά.

ΝΑΓΙΑ: Και τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θέλω να γίνω φίλη σου; Καρφι δε μου καίγεται για εσένα.

ΣΙΑΒΕΡ: Ούτε και εμένα. Δε θέλω άλλες φίλες.

ΝΑΓΙΑ: Ευτυχώς. Δε θα ταιριάζαμε. Έχω αλλεργία στα άτομα που γεμίζουν το θρανίο τους με ονόματα πεθαμένων. Αν σου αρέσουν τόσο πολύ να πας να τους κάνεις τατουάζ. Ή ακόμα καλύτερα, μπορείς να πας να τους βρεις.

ΣΙΑΒΕΡ: Τουλάχιστον εγώ δε βανδαλίζω ξένα θρανία με το να γράφω παντού το ίδιο μου το όνομα ενώ είμαι ένα τίποτα και δεν με ξέρει κανένας.

ΝΑΓΙΑ: Ποιον είπες ένα τίποτα ρε;

ΣΙΑΒΕΡ: Εσένα. Αλλά μάλλον δεν το άκουσες καλά γιατί τα καημένα τα αυτιά σου ντρέπονται που είναι κολλημένα στο άσχημο κεφάλι σου και κάνουν απεργία.

ΝΑΓΙΑ: Θα πεθάνεις.

ΣΙΑΒΕΡ: Εσύ πρώτη.

Τα δυο κορίτσια ξεκινούν να παλεύουν. Στην αίθουσα μπαίνει η κυρία Αντίφα και σταματάει τον καβγά φυσώντας με πάθος τη φουσαρμόνικα της.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: What is this?

ΝΑΓΙΑ: We are sorry.

ΣΙΑΒΕΡ: Εγώ δεν είμαι.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Shut up whores. Both of you, to the principal's office. Now .

ΝΑΓΙΑ: Στο γραφείο του διευθυντή; Όχι. Όχι κυρία Αντίφα! Όχι. Σας παρακαλώ. Πρώτη μέρα είμαι εδώ...

ΣΙΛΒΕΡ: Και τελευταία γιατί θα πάρεις αποβολή μόλις τους πω ότι προσπάθησες να με βιάσεις με το μολύβι σου.

ΝΑΓΙΑ: Τι; Τι λες ρε;

ΣΙΛΒΕΡ: Αυτό ακριβώς συνέβη κυρία Αντίφα. Για αυτό τη χτύπησα την έκφυλη. Έπρεπε να αμυνθώ.

ΝΑΓΙΑ: Πας καλά;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Shut up! Shut up! Shut up!

Η κυρία Αντίφα φυσά με πάθος τη φουσαρμόνικα της για να επιβάλει την τάξη.

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ]

3

«ομαδική εργασία»

Στο γραφείο του διευθυντή Φελλάτσιο. Η Σιλβερ και η Νάγια κάθονται η μια δίπλα στην άλλη. Ο Φελλάτσιο κάθεται σε ένα βάθρο. Η κυρία Αντίφα δίνει στα κορίτσια από ένα μικρό κεσεδάκι γιαουρτιού.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Eat it.

ΝΑΓΙΑ: Τι είναι αυτά;

ΣΙΛΒΕΡ: Εκτός από κουφή είσαι και τυφλή εσύ;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Γεια σας κορίτσια. Αυτά είναι κέρασμα από εμένα. Σούπερ φρουτογιαουρτάκια Σπούκι. Με γεύση βανίλια και φράουλα. Άντε, φάτε τα.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Eat it.

ΝΑΓΙΑ: Κουτάλι;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: No spoons.

ΣΙΛΒΕΡ: Σοβαρά τώρα; Μα πως θα φάμε γιαούρτι χωρίς κουτάλι;

ΝΑΓΙΑ: Καλά λέει. Δε γίνεται αυτό.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κορίτσια μου. Θα πρέπει να μάθετε ότι στη ζωή υπάρχουν δυο δρόμοι. Ο εύκολος δρόμος τον οποίο διαλέγουν οι πολλοί και οι δειλοί και ο δύσκολος δρόμος που τον διαλέγουν οι λίγοι μα οι γενναίοι. Ο εύκολος δρόμος δε μας οδηγεί πουθενά παρά μονάχα στην αφετηρία του δύσκολου δρόμου. Ενώ ο δύσκολος δρόμος που μας οδηγεί;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Where?

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ο δύσκολος δρόμος μας οδηγεί στο φως. Στην ελπίδα. Στην αλληλεγγύη. Στην αγάπη. Σήμερα λοιπόν εσείς οι δυο θα είστε συνοδοιπόροι στο δύσκολο δρόμο. Έτσι, θα δημιουργηθεί ανάμεσα σας μια ισχυρή σχέση εμπιστοσύνης. Και η εμπιστοσύνη θα λειτουργήσει ως πυξίδα. Μια πυξίδα που θα σας βοηθήσει να φέρετε σε πέρας τη δυσβάστακτη μετέπειτα αποστολή σας.

ΣΙΑΒΕΡ: Ποια αποστολή;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Φάτε τα φρουτογιαουρτάκια σας. Και μόλις τα φάτε θα σας πω.

ΝΑΓΙΑ: Μα χωρίς κουτάλι;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Το κουτάλι είναι ο εύκολος δρόμος Νάγια. Δε θα σας δώσω κουτάλι.

ΣΙΑΒΕΡ: Και πως θα τα φάμε τότε;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σιλβερ χρησιμοποίησε τα δάχτυλα σου. Νάγια χρησιμοποίησε τη γλώσσα σου.

ΣΙΑΒΕΡ: Ιου

ΝΑΓΙΑ: Αηδία.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ο δύσκολος δρόμος κορίτσια. Ο δύσκολος δρόμος. Λοιπόν. Έχετε 33 δευτερόλεπτα για να φάτε τα φρουτογιαουρτάκια Σπούι χωρίς κουτάλι. Ο χρόνος μετράει από τώρα.

Τα κορίτσια ξεκινούν να τρώνε τα φρουτογιαουρτάκια όπως τους υπέδειξε ο Φελλάτσιο. Στο μεταξύ η Κυρία Αντίφα τις εμψυχώνει φρυσώντας τη φρυσαρμόνικα της με πάθος.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μπράβο. Μπράβο κορίτσια! Γλώσσα, δάχτυλα, να! Αυτό είναι. Τέλος χρόνου! Συγχαρητήρια κορίτσια. Είμαι περήφανος για εσάς.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Congratulations girls. Congratulations.

ΝΑΓΙΑ: Ιου. Τι γεύση ήταν αυτή; Νομίζω πως έχω ναυτία..

ΣΙΑΒΕΡ: Σας παρακαλώ, μπορούμε απλά να φύγουμε τώρα;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Λυπάμαι κορίτσια αλλά αυτό ήταν μονάχα η αρχή. Δείτε το σαν ένα ζέσταμα.

ΝΑΓΙΑ: Θα κάνω εμετό...το νιώθω...

ΣΙΑΒΕΡ: Τόλμα. Θα σε βάλω να τον φας μετά.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κορίτσια μου. Έχω να σας ανακοινώσω κάτι πολύ δυσάρεστο.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Sad news..

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σίλβερ. Θέλω να φανείς δυνατή. Νάγια θέλω να στηρίζεις τη Σίλβερ. Να φροντίζετε η μια την άλλη. Έρχονται δύσκολες ώρες για εσάς.

ΝΑΓΙΑ: Τι εννοείτε; Τι έγινε;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Η Οφηλία μας... πέρασε στην απέναντι όχθη.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: She died.

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι. Αποκλείεται.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Δεν άντεξε την πίεση των εξετάσεων. Έβαλε τέλος στη ζωή της.

ΣΙΛΒΕΡ: Αποκλείεται. Η Οφηλία δεν θα το έκανε αυτό. Αποκλείεται.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και όμως το έκανε...

ΣΙΛΒΕΡ: Δεν είχε κανέναν λόγο να το κάνει αυτό.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Είχε. Για την ακρίβεια είχε παραπάνω από έναν λόγο να το κάνει αυτό. Σίλβερ προσπάθησε να αντιδράσεις ψύχραιμα σε αυτό που θα σου πω. Η Οφηλία μας... είχε... τις ψείρες.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: The lice. The lice.

ΣΙΛΒΕΡ: Ψέματα. Λέτε ψέματα. Αποκλείεται.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και όμως. Αλήθεια λέω. Αν λέω ψέματα να μη σώσω να φορέσω το στέμμα της μητέρας μου.

ΣΙΛΒΕΡ: Αν η Οφηλία ένιωθε πίεση για τις εξετάσεις θα μου το είχε πει. Και αν είχε τις ψείρες θα μου τις είχε κολλήσει. Και τότε εγώ θα είχα κολλήσει αυτήν εδώ. (δείχνοντας τη Νάγια)

ΝΑΓΙΑ: Ααα (πιάνει το κεφάλι της)

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μα εγώ δεν έχω λόγο να σου πω ψέματα Σίλβερ. Είμαι ο καθηγητής σου. Ο διευθυντής σου. Ο βασιλιάς σου. Πώς είναι δυνατόν να αμφισβητείς ότι σου λέω την αλήθεια;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: How dare you?

ΣΙΛΒΕΡ: Ωραία. Τότε δείξτε μου το σώμα της.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Το σώμα της;

ΣΙΛΒΕΡ: Ναι. Το σώμα της. Αν δεν δω το νεκρό σώμα της εγώ δεν πιστεύω τίποτα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ε, το σώμα της δυστυχώς αναγκάστηκα να το δώσω στο Τέρασ του υπογείου. Και αυτό την έφαγε.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: The monster. The monster.

ΝΑΓΙΑ: Το ποιο;

ΣΙΛΒΕΡ: Στο τέρας; Γιατί το κάνατε αυτό; Δεν το πιστεύω...δεν το πιστεύω είστε... είστε...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι ήθελες να κάνω; Το τέρας με διέταξε να του τη δώσω. Να αρνηθώ την εντολή του; Να φυλάξω ένα πτώμα γεμάτο ψείρες; Έχεις ιδέα τι επιπτώσεις θα είχε για όλους μας αυτό; Όταν το τέρας πεινάει Σιλβερ...πρέπει να φάει. Πρέπει να με καταλάβεις. Είμαι σε θέση ευθύνης. Είμαι ένας ηγέτης. Δε μπορούσα να του πω όχι. Δε μπορούσα.

ΝΑΓΙΑ: Μα τι είναι το τέρας;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Για το καλό όλων μας το έκανα Σιλβερ. Ήταν μια θυσία που έπρεπε να γίνει. Αλίμονο μας αν αφήφούσα τις εντολές του και το αφήνα εκει κάτω πεινασμένο. Αλίμονο μας!

ΣΙΛΒΕΡ: Και στους γονείς της; Τι θα πείτε στους γονείς της;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Οι γονείς της θα εξοντωθούν.

ΣΙΛΒΕΡ: Απίστευτο.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και θα πρέπει να αναλάβετε εσείς την εξόντωση.

ΝΑΓΙΑ: Εμείς;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ναι Νάγια. Ακριβώς. Εσύ και η Σιλβερ.

ΝΑΓΙΑ: Τι δουλειά έχω εγώ σε όλο αυτό; Είμαι καινούργια εδώ. Ούτε που ξέρω ποια ήταν η Οφηλία.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Η συναισθηματική σου αποστασιοποίηση είναι αυτή που θα βοηθήσει τη Σίλβερ στην περίπτωση που διστάσει να το κάνει.

ΝΑΓΙΑ: Μα εμένα δεν με αφορά καν το ζήτημα. Δε θέλω.

ΣΙΛΒΕΡ: Καλά λέει. Μπορώ να το κάνω και μόνη μου. Δε χρειάζομαι να έχω και αυτήν μαζί μου.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σίλβερ είσαι υπερβολικά ευάλωτη τώρα.

ΣΙΛΒΕΡ: Λάθος. Στην πραγματικότητα εγώ δε νιώθω απολύτως τίποτα. Εδώ και πολύ καιρό.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πρέπει να είστε δυο. Χρειάζεστε έξι μήνες ακόμη για να ενηλικιωθείτε και σύμφωνα με τους νόμους της μητέρας μου ένα τέτοιο έγκλημα δεν μπορεί να το αναλάβει ανήλικος χωρίς να έχει συνεργό. Μακάρι να ήταν αλλιώς τα πράγματα. Δυστυχώς όμως η Οφηλία μας η ψειριάρα ήταν μοναχοπαίδι και οι γονείς της δεν είναι πλέον σε ηλικία να τεκνοποιήσουν. Επομένως είναι πια περιττοί στον κόσμο μας και πρέπει να εξοντωθούν. Τα όπλα που θα χρησιμοποιήσετε για τη διαδικασία της εξόντωσης θα σας τα παραδώσει αμέσως η κυρία Αντίφα.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Yes Sir.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Για να μου επιβεβαιώσετε την τέλεση της πράξης αλλά και σύμφωνα πάντα με τη νομοθεσία όπως αυτή ορίζεται από τη μητέρα μου θα χρειαστεί να μου φέρετε κάποια υποτυπώδη τεκμήρια. Τα τεκμήρια αυτά θα είναι τα γεννητικά τους όργανα τα οποία και θα ακρωτηριάσετε με τα μαχαίρια σας. Θα ήταν ανθρώπινο να προσβείτε στους ακρωτηριασμούς αφού οι άνθρωποι θα έχουν πεθάνει και όχι πριν. Βέβαια αν ζοριστείτε ακρωτηριάστε τους πριν πεθάνουν. Όπως θέλετε.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Do whatever you want

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τα ακρωτηριασμένα γεννητικά όργανα θα μου τα φέρετε ώστε να τα ταχυδρομήσω στη μητέρα μου τη βασίλισσα Κοραλία εντός 24ωρου για να τα μαγειρέψει και να τα φάει όπως ορίζουν οι νόμοι. Τα όπλα σας έχουν το καθένα μόνο μια σφαίρα. Προσοχή! Αν αστοχήσετε θα χρειαστεί να γίνετε εφευρετικές...

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ]

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και να θυμάστε κορίτσια, ο δύσκολος δρόμος οδηγεί σε πολύ όμορφους προορισμούς. Καλή επιτυχία!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Good luck girls!

Η Νάγια και η Σιλβερ παίρνουν τα όπλα που τους δίνει η Αντίφα και φεύγουν.

4

« ζώντας το όνειρο »

Ο Πληκτικός και η Πληκτική, οι γονείς της Οφηλίας κάθονται μόνοι στο σαλόνι τους. Πίνουν φρουτοχυμό Σπούκι.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Σε είδα στον ύπνο μου χθες. *(ρουφάει χυμό)*

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Αλήθεια; *(απλώνει το ποτήρι του κοντά στο στόμα της Πληκτικής)*

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: *(φτύνει το χυμό που είχε στο στόμα της μέσα στο ποτήρι του Πληκτικού)* Ναι. Ξέρεις τι κάναμε;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Ξέρω. Είχα ξυπνήσει.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Πώς και έτσι; *(ρουφάει χυμό)*

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Εσύ με ξύπνησες. Το ξέχασες; *(απλώνει το ποτήρι του κοντά στο στόμα της Πληκτικής)*

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: *(φτύνει το χυμό που είχε στο στόμα της μέσα στο ποτήρι του)* Αν δε σε ξυπνούσα θα με ξυπνούσες;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Δε με ξύπνησες απλώς. Με δάγκωσες.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Αν δε σε δάγκωνα θα με δάγκωνες;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: *(την αγνοεί)* Σήμερα είμαι λιγότερο άσχημος από χθες.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Πείνασα. Λέω να πάω να μας μαγειρέψω. Που πας;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: *(σηκώνεται να φύγει)* Πάω λίγο και έρχομαι.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Μην αργήσεις. Φόρα το μπουφάν σου.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Λέω να βγω όπως είμαι. Άμα ζεσταθώ πολύ, θα το φορέσω.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Το χυμό σου πάρε. Ούτε γουλιά δεν ήπιες.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Θα τον πιω μόλις γυρίσω.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Φρέσκος είναι.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Δε θα αργήσω.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Κρίμα. Θα χαθούν όλες οι βιταμίνες. Και τα θρεπτικά συστατικά.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Μην ανησυχείς. Όσπου να πεις 7007 φορές τη λέξη «ΕΡΩΜΕΝΗ» θα έχω γυρίσει.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Σε αγαπώ.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Και εγώ.

Ο Πληκτικός φεύγει. Η Πληκτική μένει μόνη.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη. Ερωμένη...

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ –της πόρτας της-]

5

«το τελευταίο πράγμα που είδε»

Η Πληκτική υποδέχεται τη Νάγια και τη Σίλβερ στο σαλόνι της.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Καλώς τα κορίτσια.

ΝΑΓΙΑ: Γεια σας.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Σας περίμενα.

ΣΙΛΒΕΡ: Ξέρετε για ποιο λόγο ήρθαμε. Έτσι δεν είναι;

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Ξέρω.

ΝΑΓΙΑ: Ωραία τότε να μην το καθυστερούμε.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Το σώμα της;

ΝΑΓΙΑ: Ε;

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Που είναι το σώμα της;

ΣΙΛΒΕΡ: Ο Φελλάτσιο μας είπε ότι την έδωσε στο τέρας του υπογείου. Και ότι το τέρας την έφαγε.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Μάλιστα.

ΝΑΓΙΑ: Μα τι είναι τέλος πάντων αυτό το τέρας;

ΣΙΛΒΕΡ: Η Νάγια είναι καινούργια εδώ.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Κατάλαβα. Είσαι το κορίτσι που πήρε τη θέση της κόρης μου στο θρανίο.

ΣΙΛΒΕΡ: Μόνο στο θρανίο. Πουθενά αλλού.

ΝΑΓΙΑ: Ευτυχώς.

ΣΙΛΒΕΡ: Αυτό λέω και εγώ. Ευτυχώς.

ΝΑΓΙΑ: Σκάσε ηλίθια. Θα ήθελες πάρα πολύ να έχεις εμένα για φίλη σου και το ξέρω. Βλαχάρα.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Σσςς... τίποτε από αυτά δεν έχει σημασία. Ας προχωρήσουμε. Όταν κλείνω τα μάτια μου ήδη τη βλέπω. Με περιμένει. Πριν από λίγο ήταν εδώ και μου εξήγησε τι ακριβώς είδε πριν πεθάνει.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι είδε; Το τέρας;

ΝΑΓΙΑ: Τις ψείρες;

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Όχι. Όχι. Το τελευταίο πράγμα που είδε η Οφηλία ήταν ο εαυτός της. Να πνίγεται.

ΣΙΛΒΕΡ: *(βγάζει το όπλο της και σημαδεύει την κυρία Πληκτική στο κεφάλι)*
Κλείστε τα μάτια σας.

ΠΛΗΚΤΙΚΗ: Είναι ήδη κλειστά.

Η Σίλβερ πυροβολεί την Πληκτική στο κεφάλι

ΝΑΓΙΑ: Που είναι το αίμα;

ΣΙΛΒΕΡ: Θα βγει. Από τα μάτια της.

ΝΑΓΙΑ: Που το ξέρεις;

ΣΙΛΒΕΡ: Η σφαίρα μπήκε, αλλά δε βγήκε.

ΝΑΓΙΑ: Είναι σφηνωμένη μέσα στο κεφάλι της;

ΣΙΛΒΕΡ: Ακριβώς. Όταν η σφαίρα σφηνώνει μέσα στο κεφάλι, το αίμα βγαίνει από τα μάτια.

ΝΑΓΙΑ: Δίκιο έχεις. Κοίτα το αριστερό της μάτι.

ΣΙΛΒΕΡ: Άρχισε.

[Ακούγεται ο ήχος ενός κούκου που προέρχεται από κάποιο ρολόι τοίχου το οποίο βρίσκεται κάπου μέσα στο σπίτι.]

6

«ο θάνατος του πατέρα»

Ο κύριος Πληκτικός επιστρέφει στο σπίτι του. Στο σαλόνι του βρίσκει το πτώμα της γυναίκας του και τα δυο κορίτσια να περιμένουν με τα όπλα τους.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Ωστε αυτό ήταν λοιπόν.

ΝΑΓΙΑ: Ναι. Αυτό ήταν.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Ήρθε η ώρα μου;

ΝΑΓΙΑ: Ακριβώς.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: (στέκεται πάνω από το πτώμα της Πληκτικής) Ήλιζα πάντα ο πρώτος που θα πέθαινε από τους δυο μας να ήμουν εγώ.

ΣΙΛΒΕΡ: Συγνώμη. Ήταν η πρώτη που βρήκαμε μπροστά μας όταν ήρθαμε στο σπίτι.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Δεν εκπλήσσομαι. (Βρίσκει ένα φρουτογιαουρτάκι Σπούκι το ανοίγει και ξεκινά να το τρώει. Με κουτάλι.) Ποτέ δεν βγαίνει από το σπίτι. Στην πραγματικότητα ήλιζα πάντα να πεθάνω πρώτος επειδή ήξερα ότι ο θάνατος της γυναίκας μου δε θα μου προκαλούσε κανένα απολύτως συναίσθημα. Και είχα δίκιο. Το μόνο που αισθάνομαι είναι μερική ανακούφιση. Η Οφηλία;

ΝΑΓΙΑ: Νεκρή.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Το ξέρω αυτό. Το σώμα της;

ΣΙΛΒΕΡ: Φαγωμένο από το τέρας του υπογείου.

ΝΑΓΙΑ: Κλείστε τα μάτια σας κύριε... (κάνει προσπάθεια να τον σημαδέψει)

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Εσύ ποια είσαι; Με ποιο δικαίωμα με διατάξεις;

ΝΑΓΙΑ: Είμαι η Νάγια. Η βασίλισσα Κοραλία με όρισε υπεύθυνη για την εξόντωση σας.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Για μισό λεπτό...

ΝΑΓΙΑ: Δεν υπάρχει άλλος χρόνος για εσάς.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Όχι, όχι. Πρέπει να με ακούσετε.

ΣΙΛΒΕΡ: Σας παρακαλώ. Μπείτε στη θέση μας.

ΝΑΓΙΑ: Εμείς απλά υπακούμε τους νόμους της βασίλισσας.

ΣΙΛΒΕΡ: Δε θέλουμε να μπλέξουμε.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Τους νόμους; Και τι λένε οι νόμοι δηλαδή;

ΣΙΛΒΕΡ: Ότι πρέπει να εξοντωθείτε. Τώρα πια που η Οφηλία είναι νεκρή. Επειδή δεν έχετε άλλο παιδί.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Και ποιος σου είπε ότι εγώ δεν έχω άλλο παιδί;

ΝΑΓΙΑ: Δεν μας ενημέρωσαν για κάτι τέτοιο.

ΣΙΛΒΕΡ: Ούτε αναφέρει κάτι στο φάκελο σας.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Και όμως...εγώ έχω άλλη μια κόρη.

ΣΙΛΒΕΡ: Άλλη μια κόρη; Μα πως;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Κρυφά και παράνομα.

ΣΙΛΒΕΡ: Που είναι η άλλη κόρη σας; Υπάρχει τρόπος να αποδειχθεί ότι είστε ο πατέρας της;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Εσύ είσαι η άλλη μου κόρη Σίλβερ.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Αυτό που άκουσες. Είμαι ο μπαμπάς σου Σίλβερ.

ΣΙΛΒΕΡ: Αποκλείεται. Δε γίνεται αυτό.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Ήρθε η στιγμή να μάθεις ότι εδώ και περίπου μια 20ετία εγώ και η μητέρα σου έχουμε κάποιες στενού τύπου επαφές. Για την ακρίβεια από το σπίτι σας επέστρεψα τώρα.

ΝΑΓΙΑ: Πήγατε να την αποχαιρετήσετε φαντάζομαι.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Όχι. Πήγα για να έχω μαζί της άλλη μια στενού τύπου επαφή. Και θα ξαναπάω. Από τη στιγμή που είμαι πατέρας δυο κοριτσιών και εφόσον το ένα από τα δυο είναι ζωντανό, έχω κάθε δικαίωμα να ζήσω. Επομένως το να με εξοντώσετε ή... το να με βλάψετε ενώ είμαι εν ενεργεία πατέρας θα ήταν σίγουρα ενάντια στους νόμους της βασίλισσας μας. Θα μπορούσαν ακόμα και να σας εκτελέσουν αν μου κάνατε κακό. Κάνω λάθος;

ΣΙΛΒΕΡ: Αυτή η δικαιολογία είναι ότι πιο ανόητο έχω ακούσει ποτέ μου.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Σιλβερ... δεν βλέπεις ότι έχω δίκιο; Για ποιο λόγο νομίζεις η Οφηλία από μωρό ήταν συνέχεια σπίτι σου; Για ποιο λόγο εσύ συνεχώς τριγυρίζεις στο δικό μας; Γιατί στις διακοπές και σε όλες τις γιορτές τύχαινε να είστε πάντα μαζί; Η τόσο στενή φίλια σας ήταν δική μου ιδέα. Στην πραγματικότητα η Οφηλία σε βαριόταν. Εγώ ήμουν αυτός που την πιέζε να κάνει παρέα με εσένα. Μόνο με εσένα.

ΣΙΛΒΕΡ: Ψέματα. Δε θα γλιτώσετε τη ζωή σας έτσι. *(αρπάζει το όπλο της Νάγια και τον σημαδεύει ενώ ταυτόχρονα στρέφει προς το μέρος του το δικό της μαχαίρι)*

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: *(γελάει)* Δε θα με σκοτώσεις Σιλβερ. Σου έδωσα τη ζωή σου. Σου έδωσα την Οφηλία.

ΣΙΛΒΕΡ: Δε μου δώσατε τίποτα.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Να σου πω κάτι; Έτσι όπως τα βλέπω εγώ τα πράγματα...μου χρωστάς. Μου χρωστάς Σιλβερ. Παραδέξου το.

ΣΙΛΒΕΡ: Δεν χρωστάω τίποτα. Η ζωή μου, μου ανήκει και η Οφηλία ήταν αληθινή φίλη μου.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Αν με αφήσεις να φύγω θα εξαφανιστώ και δε θα πω σε κανέναν τίποτα.

ΝΑΓΙΑ: Και με τα γεννητικά σας όργανα;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Ναι;

ΝΑΓΙΑ: Τι θα γίνει;

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Τι θα γίνει;

ΝΑΓΙΑ: Τα περιμένει η βασίλισσα.

ΣΙΛΒΕΡ: Ως τεικμήρια.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Α, σωστά. Η βασίλισσα.

Ο Πληκτικός αρπάζει τη Νάγια και την παριδεύει με μια λαβή σφίγγοντας της τον λαιμό.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι κάνετε; Αφήστε την ήσυχη.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Λοιπόν, Σίλβερ θα σου πω μια ιστορία τώρα. Εσείς οι δυο ήρθατε σαν καλά και υπάκουα στους νόμους κορίτσια στο σπίτι μου για να εξοντώσετε εμένα και την γυναίκα μου. Σωστά; Σωστά. Με τη γυναίκα μου τα καταφέρατε εύκολα. Όμως εγώ αντέδρασα. Αμύνθηκα. Με μια σπασμωδική κίνηση μαχαίρωσα αυτήν εδώ τη μικρή στο λαιμό. Ύστερα το έσκασα από το παράθυρο και εσύ Σίλβερ δεν κατάφερες να με πιάσεις. Κανέννας ποτέ δε θα σε κατηγορήσει γιατί ήσουν ένα ανήλικο παιδί μόνο του δίχως ζωντανό συνεργό. Και τα ανήλικα που δεν έχουν συνεργό σύμφωνα με τους νόμους της βασίλισσας δεν μπορούν να εξοντώσουν κανέναν.

ΝΑΓΙΑ: Αφήστε με!

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Έλα λοιπόν κόρη μου. Χώσε το μαχαίρι σου μέσα στο λαιμό της. Δείξε μου πόσο πολύ μου μοιάζεις.

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Δε χρειάζεται να τη σκοτώσεις αν δε θες. Αν καρφώσεις το μαχαίρι σου εδώ πέρα, στην περιοχή που βρίσκεται λίγο πιο πάνω από τον θυροειδή της, ακόμα και να επιβιώσει δε θα καταφέρει να πει ποτέ σε κανέναν τίποτα. Αν της κόψεις και τα δάχτυλα δε θα καταφέρει ούτε να τα γράψει. Έλα κόρη μου. Έλα.

ΣΙΛΒΕΡ: Σταμάτα. Δεν είσαι ο πατέρας μου.

ΠΛΗΚΤΙΚΟΣ: Θα το κάνεις. Το ξέρω ότι θα το κάνεις. Θα το κάνεις γιατί μου μοιάζεις. Εσύ δεν είσαι όπως η Οφηλία. Η Οφηλία έμοιασε στη δική της μητέρα. Ευαίσθητη, ευγενική, και απελπιστικά διαθέσιμη. Ευτυχώς πέθανε η

χειρότερη κόρη. Δε θα μου λείπει καθόλου. Ενώ εσύ, εσύ είσαι δική μου. Ακριβώς όπως και η μαμά σου. Χτύπα την λοιπόν. Τι περιμένεις; Χτύπα την!

Η Σιλβερ μπήγει με μανία το μαχαίρι της στο λαιμό του Πληκτικού. Η Νάγια ελευθερώνεται από τη λαβή του. Ο Πληκτικός σωριάζεται στο πάτωμα και αργοπεθαίνει. Η Σιλβερ στέκεται από πάνω του και τον κοιτάζει.

ΣΙΛΒΕΡ: Μάλλον αστόχησα... «μπαμπάκα».

ΝΑΓΙΑ: Απίστευτο. Είναι ο πατέρας σου.

ΣΙΛΒΕΡ: Δεν είναι.

ΝΑΓΙΑ: Πάντως σου μοιάζει...λίγο.

ΣΙΛΒΕΡ: Δεν με ενδιαφέρει.

ΝΑΓΙΑ: Κοίτα όλον αυτόν τον χαμό... ο άνθρωπος αιμορραγεί το αίμα σου.

ΣΙΛΒΕΡ: Και τα κουνούπια όταν τα σκοτώνουμε το αίμα μας αιμορραγούν.

ΝΑΓΙΑ: Και οι ψείρες.

Τα κορίτσια πίνουν από ένα πτώμα η κάθε μια ώστε να ξεκινήσει η τελετουργική διαδικασία του καθαρισμού – τεμαχισμού.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι ξέρεις εσύ για τις ψείρες;

ΝΑΓΙΑ: Όχι πολλά. Όμως ζηλεύω λίγο αυτούς που τις κολλάνε.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι ακριβώς ζηλεύεις; Δεν ξέρεις ότι όλοι όσοι κόλλησαν τις ψείρες μετά από λίγο καιρό τρελάθηκαν;

ΝΑΓΙΑ: Γιατί όμως;

ΣΙΛΒΕΡ: Γιατί είναι ραδιενεργές. Δεν είναι σαν τις άλλες. Οι συγκεκριμένες ψείρες σου πίνουν το αίμα και την ίδια στιγμή σου γεμίζουν το μυαλό με δηλητήριο.

ΝΑΓΙΑ: Θα ήθελα να έχω όμως μια. Μόνο μια. Να την πιάσω και μετά να την συντριψω μέσα στην παλάμη μου. Να ανοίξω την παλάμη μου για να τη δω να αιμορραγεί το αίμα μου.

ΣΙΑΒΕΡ: Μην ξεχνάς ότι μια θα ήταν αρκετή για να τρελαθείς. Μπορεί να την σκοτώνες αλλά αυτή θα είχε προλάβει να γεμίσει το κεφάλι σου με τα αβγά της.

ΝΑΓΙΑ: Αβγά. Για φαντάσου. Χιλιάδες πλάσματα που θα κουβαλάνε κάτι από εμένα μέσα τους. Θα μου πίνουν το αίμα αλλά ολόκληρη δε θα με έχουν ποτέ.

ΣΙΑΒΕΡ: Μην ενθουσιάζεσαι. Όταν οι ψείρες τελειώσουν μαζί σου τότε το μυαλό σου θα είναι χυλός. Πουρές. Φρουτογιαουρτάκι Σπούκι. Θα περιφέρεσαι εκεί έξω χωρίς μνήμες, χωρίς συνείδηση, χωρίς σκοπό. Όπως τα ζόμπι. Θα τριγυρνάς βρωμερή και σάπια στους δρόμους μέχρι κάποιος να σε λυπηθεί, να σε εξοντώσει και να σε βγάλει από τη μιζέρια σου.

ΝΑΓΙΑ: Θα άξιζε τον κόπο.

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν ξέρεις τι λες. Ο πατέρας μου, ο αληθινός μου πατέρας, αυτός που με μεγάλωσε και όχι αυτός εδώ... Όταν κόλλησε τις ψείρες δεν αναγνώριζε ούτε τα χέρια του. Τα θεωρούσε περιττά εξογκώματα του σώματος του. Καρκινώματα. Μας ζητούσε να τα αφαιρέσουμε από το σώμα του. Και εμείς γελάγαμε. Δεν είχαμε ιδέα. Μέχρι που μια μέρα τον βρήκε η μαμά μου μισοπεθαμένο μέσα στη ντουλάπα. Έσπασε μόνος του τα ίδια του τα χέρια και ύστερα τα ακρωτηρίασε. «Επιτέλους ελεύθερος» έλεγε. Χαμογελούσε ηλιθιωδώς μέχρι και τη στιγμή που πέθανε. Κατάλαβες λοιπόν; Αυτό σου κάνουν οι ψείρες.

Αφού ολοκληρώνουν το πλύσιμο των τεκμηρίων ξεκινούν δυναμικά τη διαδικασία των τεμαχισμών με τα μαχαίρια τους.

ΝΑΓΙΑ: Τουλάχιστον πέθανε κάνοντας κάτι που εκείνη τη στιγμή τον ευχαριστούσε.

ΣΙΑΒΕΡ: Οι ψείρες όρισαν τη μοίρα του. Δεν ήταν δική του επιλογή να πεθάνει έτσι.

ΝΑΓΙΑ: Ναι, καταλαβαίνω τι λες. Αυτός όμως πέθανε μόνο μια φορά και μάλιστα διασκεδάζοντας. Ενώ εγώ... εμείς...

ΣΙΑΒΕΡ: Τι;

ΝΑΓΙΑ: Από τη βαρεμάρα πεθαίνουμε κάθε μέρα.

[Παύση]

ΣΙΑΒΕΡ: (καθαρίζοντας το μαχαίρι της) Δε θα με μαρτυρήσεις... έτσι δεν είναι;

ΝΑΓΙΑ: Εξαργτάται.

ΣΙΑΒΕΡ: Από τι;

ΝΑΓΙΑ: Τι είναι αυτό που δε θες να μαθευτεί; Ότι σκότωσες έναν αθώο; Ότι πήγες ενάντια στους νόμους της βασίλισσας Κοραλίας; Ότι τον σκότωσες με το μαχαίρι σου αντί να αφήσεις εμένα να τον σκοτώσω με το όπλο μου όπως μου ζητήθηκε; Ή μήπως ότι σκότωσες τον πατέρα σου;

ΣΙΑΒΕΡ: Σταμάτα. Δεν ήταν ο πατέρας μου. Απλά έλεγε ψέματα για να τις σιαπουλάρει. Αυτό ήταν όλο. Μην ξεχνάς ότι σε έσωσα.

ΝΑΓΙΑ: Όπως νομίζεις. Θα χρειαστεί πάντως να μου κάνεις μια χάρη...

ΣΙΑΒΕΡ: Τι είδους χάρη;

Η Νάγια σηκώνει το μανίκι της μπλούζας της και δείχνει στη Σίλβερ το γυμνό χέρι της.

ΝΑΓΙΑ: Θα μου έκανες μια μικρή τομή;

ΣΙΑΒΕΡ: Είναι επικίνδυνο.

ΝΑΓΙΑ: Δεν είναι. Αρκεί να κάνεις την τομή εκεί που σου δείχνω.

ΣΙΑΒΕΡ: Και αν κάποιος δει το σημάδι τι θα του πεις;

ΝΑΓΙΑ: Θα πω ότι έπαιζα με μια γάτα και με γρατζούνισε.

ΣΙΑΒΕΡ: Πώς ξέρω ότι δεν είναι κόλπο;

ΝΑΓΙΑ: Τι είδους κόλπο;

ΣΙΑΒΕΡ: Μπορεί να θες να πεις ότι σε τραυμάτισα για να βρω τον μπελά μου.

ΝΑΓΙΑ: Δεν πρόκειται να το κάνω αυτό.

ΣΙΑΒΕΡ: Γιατί να σε πιστέψω;

ΝΑΓΙΑ: Έλα τώρα...μη διστάζεις. Εγώ είμαι αυτή που θα πονέσει. Όχι εσύ.

ΣΙΑΒΕΡ: Τι θα κερδίσεις από αυτό;

ΝΑΓΙΑ: Το θες και εσύ. Το ξέρω.

ΣΙΑΒΕΡ: Που το ξέρεις;

ΝΑΓΙΑ: Το είδα στον τρόπο που με κοιτάζεις όταν με είχε πιάσει. Ακόμη και τώρα το βλέπω. Δεν μπορείς να το κρύψεις.

ΣΙΑΒΕΡ: Και πως είσαι σίγουρη ότι δε θα προσπαθήσω να σε σκοτώσω;

ΝΑΓΙΑ: Γιατί να με σκοτώσεις;

ΣΙΑΒΕΡ: Τώρα που σκοτώσα το να ξανασκοτώσω δε σημαίνει τίποτα για εμένα. Μπορώ να πω ότι υπήρξε πάλι με τον κύριο Πληγτικό και ότι τραυματίστηκες. Θανάσιμα.

ΝΑΓΙΑ: Δε θα το κάνεις. Σε εμπιστεύομαι.

ΣΙΑΒΕΡ: Κακώς.

ΝΑΓΙΑ: Αν κάνω λάθος, έπαιξα και έχασα. *(της δίνει το χέρι της)*

[Παύση]

Η Σιλβερ ξεκινά απαλά να της κάνει την τομή, την αιφνιδιάζει γίνεται απότομη και συνεχίζει να την κόβει παραπάνω από όσο η Νάγια της ζήτησε.

ΣΙΑΒΕΡ: Έπαιξες με μια γάτα και σε γρατζούνισε. Αυτό έγινε.

(Η Νάγια γλείφει με απόλαυση το αίμα που κολάει από την τομή της.)

ΣΙΑΒΕΡ: Τελείωσες τη δουλειά σου;

ΝΑΓΙΑ: Ναι. Εσύ;

ΣΙΑΒΕΡ: Εννοείται. Άλλωστε εγώ είχα το πιο εύκολο από τα δυο. Μπορείς αν θες να το βάλεις μέσα σε αυτή τη σακούλα.

ΝΑΓΙΑ: Δε θα ανακατευτούν μεταξύ τους όμως αν τα βάλουμε στην ίδια σακούλα;

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν έχει σημασία.

ΝΑΓΙΑ: Σωστά.

ΣΙΑΒΕΡ: Ωρα να φεύγουμε.

ΝΑΓΙΑ: Και αυτοί οι δυο;

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν είναι δική μας δουλειά.

ΝΑΓΙΑ: Θα σαπίσουν. Θα βρωμίσει όλο το σπίτι.

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν μένει κανένας πια εδώ.

(Χτυπά το τηλέφωνο του σπιτιού)

ΝΑΓΙΑ: Να απαντήσουμε;

ΣΙΑΒΕΡ: Όχι, δεν είναι δική μας δουλειά.

[Το τηλέφωνο του σπιτιού συνεχίζει να χτυπάει, τα κορίτσια φεύγουν.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Σ π ο ύ κ ι

7

« ο καλύτερος »

Στην τάξη. Μάθημα Μαγγλικών. Ένα πειραματικό μάθημα που συνδυάζει μουσική και αγγλικά. Διδάσκει η κυρία Αντίφα. Τα κορίτσια όπως και όλοι οι μαθητές παρακολουθούν ένα ρεσιτάλ φουσαρμόνικας από την κυρία Αντίφα. Ο Δούναβης στέκεται δίπλα της και τραγουδά ένα τραγούδι άσχετο με το ρυθμό της φουσαρμόνικας. Ο Δούναβης τραγουδάει και κοιτάζει έντονα τη Νάγια.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: I don't care if it hurts...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: He doesn't care if it hurts...!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: I wanna have control...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: He wants to have control...!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: One perfect body...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: One perfect soul...

ΝΑΓΙΑ: Σιλβερ!

ΣΙΑΒΕΡ: Μμμ

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: I want you to notice...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: He wants you to notice...!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: When I'm not around...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: When he is not around...!

ΝΑΓΙΑ: Ε, Σιλβερ!

ΣΙΑΒΕΡ: Μμμ

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: So fucking special...

ΝΑΓΙΑ: Ο Δούναβης με φλερτάρει ή είναι ιδέα μου;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: I wish you were special...

ΣΙΑΒΕΡ: Ιδέα σου.

ΝΑΓΙΑ: Δεν έχει σταματήσει να με κοιτάζει.

ΣΙΑΒΕΡ: Μμμ...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: But you are a creep...

ΣΙΑΒΕΡ: Μην ασχολείσαι με αυτόν. Είναι από τους χειρότερους.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: You are a weirdo...

ΝΑΓΙΑ: Μα για αυτό ακριβώς μου αρέσει.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: What the hell are you doing here?

ΝΑΓΙΑ: Τον θέλω. Είναι τόσο κακός.

ΣΙΑΒΕΡ: Μμμ

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: You don't belong here...

ΝΑΓΙΑ: Μα που έχεις το μυαλό σου εσύ;

ΣΙΑΒΕΡ: Πουθενά. Απλώς κοιτάζω την κυρία Αντίφα...

ΝΑΓΙΑ: Και;

ΣΙΑΒΕΡ: Και αναρωτιέμαι πως θα ήταν αν κατά λάθος κατάπινε τη φουσαρμόνικα της και της κόλλαγε στο λαιμό. Πόση ώρα θα της έπαιρνε να πεθάνει; Όταν θα έβηγε θα ακούγαμε νότες;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: You don't belong here...

ΝΑΓΙΑ: *(πιάνει με μια γκριμάτσα αηδίας τον δικό της λαιμό και βήχει)* Ιου. Πας καλά; Αυτό είναι αποκρουστικό... πώς το σκέφτηκες;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: You don't belong here...

ΝΑΓΙΑ: Εγώ πάντως θα προτιμούσα να δω την Αντίφα με τα έντερα της τυλιγμένα γύρω από το κεφάλι της. Φαντάζεσαι το θέαμα;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: I am so fucking special...

ΣΙΑΒΕΡ: Ναι. Σαν τη Μέδουσα θα ήταν.

τα δυο κορίτσια γελάνε

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Φελλάτσιο! Φελλάτσιο! Έρχεται ο Φελλάτσιο! Όλοι όρθιοι!

Ο Δούναβης κάνει υπόκλιση. Η κυρία Αντίφα φουσά τη φουσαρμόνικα της με πάθος.

ΝΑΓΙΑ: Τι θέλει τώρα αυτός;

Ο Φελλάτσιο μπαίνει στην αίθουσα

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μαθητές και μαθήτριες μου. Σήμερα είναι μια σπουδαία μέρα για το σχολείο μας.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: A special day!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Με συγκίνηση και τιμή, σας παρουσιάζω το ρομπότ Σπούκι. Ιδού!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap!

Το ρομπότ μπαίνει στην αίθουσα ενώ οι μαθητές χειροκροτούν. Το ρομπότ είναι οπτικά πανομοιότυπο με την νεκρή Οφηλία.

ΣΙΑΒΕΡ: Οφηλία...;

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι. Σπούκι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Όπως όλοι βλέπετε, το ρομπότ Σπούκι είναι σχεδιασμένο έτσι ώστε να είναι οπτικά πανομοιότυπο με τη μητέρα μου όταν ήταν στην ηλικία σας.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

ΣΙΑΒΕΡ: Είναι ολόδιδα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Το ρομπότ Σπούκι είναι ένα πιστό αντίγραφο της έφηβης Βασίλισσας Κοραλίας. Για το σχεδιασμό του βασιστήκαμε σε πορτραίτα και παλιές φωτογραφίες της μητέρας μου.

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν το πιστεύω.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

ΝΑΓΙΑ: Τι λες;

ΣΙΑΒΕΡ: Τίποτα, τίποτα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Το ρομπότ Σπούκι δεν ήρθε τυχαία σήμερα στο σχολείο μας. Ήρθε για να μας εξηγήσει τον τρόπο που θα καταπολεμήσουμε την επιδημία των ραδιενεργών ψειρών.

ΣΠΟΥΚΙ: Χιόνι. Νιφάδες. Χιόνι. Χιόνι. Χιόνι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ακριβώς. Χιόνι. Το ρομπότ Σπούκι πρόκειται να διευθύνει το εργοστάσιο χιονιού που βρίσκεται στο βουνό, πάνω από το σχολείο μας.

ΣΠΟΥΚΙ: Αύριο. Αύριο.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σωστά. Το εργοστάσιο ανοίγει αύριο. Το εργοστάσιο θα κατασιευάζει χιόνι ώστε να χιονίζει κάθε μέρα στην πόλη μας.

ΣΠΟΥΚΙ: Ψύχος. Ψύχος. Παγετός. Ψύχος.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αυτό που θέλει να πει είναι ότι το ψύχος και οι χαμηλές θερμοκρασίες θα αφανίσουν και θα εξοντώσουν οριστικά όλες τις ψείρες! Έτσι χάρις στο ρομπότ Σπούκι θα ζήσουμε όλοι ελεύθεροι. Ξανά!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap! Clap! *(φυσά τη φουσαρμόνικα της με πάθος)*

ΝΑΓΙΑ: *(στη Σίλβερ)* Δεν καταλαβαίνω. Τι είναι αυτή τελικά; Ρομπότ ή άνθρωπος;

ΣΙΑΒΕΡ: Ρομπότ.

ΝΑΓΙΑ: Μα μοιάζει πολύ αληθινή.

ΣΙΑΒΕΡ: Και εσύ το ίδιο.

ΝΑΓΙΑ: Τι εννοείς;

ΣΙΑΒΕΡ: Πρέπει να μοιάζει αληθινή. Επίτηδες φτιάχτηκε έτσι.

ΝΑΓΙΑ: Και πως ξέρουμε ότι δεν είναι απλά ένας άνθρωπος που παριστάνει ότι είναι ρομπότ αντί να είναι όντως ρομπότ;

ΣΙΑΒΕΡ: Με αυτό το σκεπτικό τότε και εσύ μπορεί να είσαι ένα ρομπότ που παριστάνει ότι είναι άνθρωπος.

ΝΑΓΙΑ: Τι λες να γινόταν αν μπήγαμε τα μολύβια μας μέσα στα μάτια του; Έτσι σίγουρα θα λυνόταν το μυστήριο..

ΣΙΑΒΕΡ: Ξέχνα το. Δε σκοτώνω ρομπότ.

ΝΑΓΙΑ: Γιατί;

ΣΙΑΒΕΡ: Τα λυπάμαι.

ΝΑΓΙΑ: Σιγά το πράγμα. Τενεκέδες είναι.

ΣΙΑΒΕΡ: Έλα σταμάτα. Εγώ τα λυπάμαι τα ρομπότ. Αλήθεια. Τα δημιουργήσαμε για να μας κάνουν τις δουλειές χωρίς όμως να τα ρωτήσουμε αν θέλουν να υπάρχουν.

ΝΑΓΙΑ: Ενώ εσένα σε ρώτησαν;

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν έχει σημασία. Εγώ δεν είμαι ρομπότ.

ΝΑΓΙΑ: Και που το ξέρεις;

ΣΙΑΒΕΡ: Το ξέρω.

ΝΑΓΙΑ: Πώς;

ΣΙΑΒΕΡ: Το ξέρω σου λέω.

ΝΑΓΙΑ: Πώς;

ΣΙΑΒΕΡ: Πω, πω. Σιάσε επιτέλους. Είσαι πολύ ενοχλητική. Τι χρώμα λες να είναι το αίμα της;

ΝΑΓΙΑ: Δεν είναι της. Είναι του. Είναι το. Το αίμα «του ρομπότ» Σπούκι. Όχι «της».

ΣΙΑΒΕΡ: Αφού της μοιάζει...

ΝΑΓΙΑ: Ε, και;

ΣΙΑΒΕΡ: Άρα είναι κορίτσι.

ΝΑΓΙΑ: Όχι. Δεν είναι κορίτσι. Είναι «το». «Το ρομπότ» Το ρομπότ Σπούκι που μοιάζει στη βασίλισσα.

ΣΙΑΒΕΡ: Ναι αλλά η... βασίλισσα είναι γυναίκα. Άρα και το ρομπότ είναι γυναίκα. Η Σπούκι. Όχι «το». «Η». «Ηηηη»

ΝΑΓΙΑ: Όχι... όχι ! Μα δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω; Πόσο χαζή είσαι πια;

Επεμβαίνει η Αντίφα

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: You little whores. Shut your mouths. Now!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι συζητάτε εκεί κορίτσια; Πείτε και σε εμάς...

ΣΙΑΒΕΡ: Μιλούσαμε για το ρομπότ.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι. Σπούκι.

ΝΑΓΙΑ: Ναι. Μας γεννήθηκε μια απορία.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Απορία...τι απορία; Μου αρέσουν πολύ οι απορίες των μικρών κοριτσιών.

ΝΑΓΙΑ: Να εμείς απλά αναρωτιόμασταν..

ΣΙΑΒΕΡ: Μην το πεις!

ΝΑΓΙΑ: Αν το ρομπότ Σπούκι...

ΣΙΑΒΕΡ: Μην το πεις, μην το πεις!

ΝΑΓΙΑ: Αν το ρομπότ Σπούκι αναγνωρίζει τον εαυτό του ως «η Σπούκι» ή αν αναγνωρίζει τον εαυτό του ως «το Σπούκι».

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αίσχος! Ντροπή! Αυτό είναι ο,τι πιο ηλίθιο έχω ακούσει ποτέ μου.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: You need therapy.

ΝΑΓΙΑ: Μα γιατί; Είναι νομίζω σημαντικό να μάθουμε...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πάψε! Ανόητο πλάσμα. Δεν ξέρεις πόσο με κάνεις να ντρέπομαι.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Είναι πασιφανές ότι έχεις σημαντικά ζητήματα προσαρμογής στο σχολείο και πρέπει να τα επιλύσεις.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Kill yourself. ☺

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ]

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Γιατί δεν περνάς λίγο χρόνο με τον Δούναβη σε αυτό το διάλειμμα;

ΝΑΓΙΑ: Αααα

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ο Δούναβης είναι το αστέρι του σχολείου. Θα είναι σίγουρα μια θετική επιρροή για εσένα. Σε αντίθεση με τη Σίλβερ.

ΝΑΓΙΑ: Κανένα πρόβλημα κύριε Φελλάτσιο.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αυτό έλειπε. Τέλεια, εσύ και ο Δούναβης θα καθίσετε να παίξετε εδώ μέσα τώρα μαζί με το ρομπότ Σπούκι. Οι υπόλοιποι θα φύγουμε για να σας αφήσουμε μόνους.

ΝΑΓΙΑ: Τέλεια!

ΣΙΛΒΕΡ: Ο,τι χειρότερο.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μην ανησυχείς. Ο Δούναβης είναι ο καλύτερος. Θα το δεις.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

8

«το φάντασμα»

Την ώρα του διαλείμματος, μέσα στην αίθουσα. Ο Δούναβης ανοίγει επιδεικτικά έναν φρουτοχυμό Σπούκι. Η Νάγια κάθεται δίπλα στο ρομπότ.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: *(δείχνει το μπουκάλι του χυμού στη Νάγια)* Θεε;

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι!

ΝΑΓΙΑ: Ναι!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ωραία. Πήγαινε πάρε τότε. Το κυλικείο είναι απέναντι.

ΝΑΓΙΑ: Καλά.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Τι καλά; Θα πας ή όχι;

ΝΑΓΙΑ: Ίσως στο άλλο διάλειμμα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γιατί;

ΝΑΓΙΑ: Βαριέμαι τώρα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Άρα...μου είπες ψέματα.

ΝΑΓΙΑ: Πότε;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Τώρα. Πριν από λίγο. Εσύ δεν είπες ότι θέλεις να πεις χυμό;

ΝΑΓΙΑ: Ναι, το είπα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Αν θες να πεις χυμό, γιατί δεν πας να αγοράσεις;

ΝΑΓΙΑ: Νόμιζα ότι μου πρόσφερες το δικό σου χυμό...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Άρα δε θες χυμό.

ΝΑΓΙΑ: Θέλω.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Όχι, όχι. Δε θες. Αν ήθελες, θα πήγαινες να αγοράσεις.

ΝΑΓΙΑ: Θέλω χυμό. Απλά...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Απλά... θες να πιεις το δικό μου χυμό αντί να πας να πάρεις δικό σου. Οκ. Δεν εκπλήσσομαι.

ΝΑΓΙΑ: Εγώ εννοώ ότι...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ναι, 'νταξει οκ, κατάλαβα τι εννοείς. Άστο.

ΝΑΓΙΑ: Επειδή εσύ μου πρόσφερες...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Έλα, τέλος συζήτησης. Δε γουστάρω.

ΝΑΓΙΑ: Θύμωσες;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γιατί να θυμώσω;

ΝΑΓΙΑ: Μιλάς πολύ απότομα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Μιλώ όπως ακριβώς θαμίλαγα σε μια μύγα που με ενοχλεί.

ΝΑΓΙΑ: Σε μια μύγα;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ναι. Μια μύγα.

ΝΑΓΙΑ: Είμαι εγώ μύγα;

ΣΠΟΥΚΙ: Έντομο.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Σχεδόν. Ωραία πάντως τα κατάφερες με την ηλίθια απορία σου. Κατάφερες να τους διώξεις όλους για να μείνεις μόνη μαζί μου.

ΝΑΓΙΑ: Εγώ; Ο Φελλάτσιο είπε να περάσω μαζί σου αυτό το διάλειμμα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Σωστά. Κοίτα Νάγια, δεν έχω πολύ χρόνο. Αν θες να σε φιλήσω απλά πες το.

ΝΑΓΙΑ: (αμήχανα) Εγώ;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Εσύ βέβαια. Ποιος άλλος; Εσύ δε ζήτησες να πιεις από το φρουτοχυμό μου;

ΝΑΓΙΑ: Όχι. Εσύ μου πρόσφερες το χυμό.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ναι αλλά εσύ δεν είπες όχι. Ούτε πήγες στο κυλικείο να πάρεις δικό σου χυμό. Άρα;

ΝΑΓΙΑ: Τι;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ήθελες να πιεις από το μπουκάλι μου μόνο και μόνο για να ακουμπήσεις τα χείλη σου εκεί που είχαν ακουμπήσει τα δικά μου. Παραδέξου το.

ΣΠΟΥΚΙ: Παραδέξου.

ΝΑΓΙΑ: Μα πόσο ηλίθιος μπορεί να είσαι. Τελικά είχε δίκιο για εσένα η Σίλβερ. Είσαι ο,τι χειρότερο.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Η Σίλβερ; Α, αυτή η κοπέλα είναι εμετός. Φίλη σου είναι;

ΝΑΓΙΑ: Κατά κάποιο τρόπο.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Α.

ΝΑΓΙΑ: Είναι η διπλανή μου στο θρανίο.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Κατάλαβα. Και εγώ είχα έναν τέτοιο φίλο. Τον διπλανό μου. Τον Σιαρίφη. Αλλά...

ΝΑΓΙΑ: Αφού εσύ κάθεσαι μόνος σου. Δεν έχεις διπλανό.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Μην με διακόπτεις ανόητο ον. Ο Σιαρίφης πέθανε.

ΝΑΓΙΑ: Από τι;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Τον έφαγε το τέρας του υπογείου.

ΝΑΓΙΑ: Μπορείς να μου πεις τι είναι το τέρας του υπογείου;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Δεν ξέρεις;

ΝΑΓΙΑ: Όχι.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Αλήθεια τώρα;

ΝΑΓΙΑ: Δεν έχω ιδέα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Είσαι τόσο άσχετη. Το τέρας του υπογείου είναι ένας τέρας που ζει στο υπόγειο.

ΝΑΓΙΑ: Και;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Δεν έχει «και». Αυτό είναι όλο.

ΝΑΓΙΑ: Δεν ξέρεις τίποτε άλλο;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Όχι.

ΝΑΓΙΑ: Και πώς μοιάζει αυτό το τέρας;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Αυτό το ξέρει μόνο ο Φελλάτσιο. Γιατί δεν τον ρωτάς να μάθεις;

ΝΑΓΙΑ: Καλύτερα όχι. Άμα τον ρωτήσω θα με στείλει στο υπόγειο να το δω από κοντά.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ή θα εννευριστεί για ακόμη μια φορά με τη βλακώδη απορία σου και θα σε βάλει να περάσεις άλλο ένα διάλειμμα μαζί μου.

ΝΑΓΙΑ: Θα 'θελες.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Νομίζεις. (στο ρομπότ) Ε, Σπούκι. Κοίτα. Πίνω τον φρουτοχυμό σου.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Θεε να πιεις και εσύ;

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι?

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Έλα ορίστε. Πιες το. Πιες το ηλίθια.

ΝΑΓΙΑ: Πας καλά; Δε μπορεί να πει χυμό. Είναι ρομπότ.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Τι λες; Να παίξουμε λίγο μαζί της;

ΝΑΓΙΑ: Πώς;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Έτσι. Βρουυμμμμ...!

Ο Δούναβης σέρνει το ρομπότ Σπούκι σε όλη την αίθουσα και το κάνει σβούρες.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι...! Σπούκι..!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Βρουμμμμ...! Βρουμμμμ...!

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκιιιι Σπούκιιιι !

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ε, Νάγια πιάσε... Βρουυμμμμ...!

Ο Δούναβης της πασάρει το ρομπότ με μια κλωτσιά. Η Νάγια πιάνει το ρομπότ από το χέρι του και ύστερα τινάζεται απότομα σαν να ηλεκτρίστηκε.

ΝΑΓΙΑ: Αουτς!

Το ρομπότ πέφτει στο πάτωμα. Κάνει σπασμούς, γελά ηλεκτρονικά και σαρδόνια.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Τι είναι αυτό τώρα; Βραχυκύκλωσε;

ΝΑΓΙΑ: Δεν ξέρω.

Το ρομπότ Σπούκι βγάζει καπνούς και απενεργοποιείται.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ωχ.

ΝΑΓΙΑ: Τι έπαθε;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Εσύ φταις!

ΝΑΓΙΑ: Πας καλά;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Είσαι τρελή. Επιτέθηκες σε ένα αθώο ρομπότ.

ΝΑΓΙΑ: Εσύ το άρχισες!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Εγώ το μόνο που ήθελα ήταν να παίξω. Όχι να το σκοτώσω. Μα τι του έκανες;

ΝΑΓΙΑ: Τίποτα. Ίσα που το ακούμπησα...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ναι καλά. Πάει... πάει...

ΝΑΓΙΑ: Εσύ φταις. Το έκανες σβούρες σε όλη την αίθουσα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Ναι καλά. Εσύ ήσουν αυτή που το άγγιξε τελευταία. Το σκότωσες. Το σκότωσες!

ΝΑΓΙΑ: Όχι. Κοίτα, κουνάει το στόμα του...

Το ρομπότ Σπούκι ανοίγει το στόμα του. Μέσα από το στόμα του βγαίνει φως.

ΝΑΓΙΑ: Τι είναι αυτό; Η ψυχή του;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Όχι, ηλίθια. Θέλει να της δώσουμε το φιλί της ζωής!

ΝΑΓΙΑ: Είσαι αηδιαστικός.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Σκάσε! Σκάσε γιατί εσύ φταις για όλα! Σκάσε!

Ο Δούναβης σπρώχνει τη Νάγια. Η Νάγια πέφτει χτυπώντας το κεφάλι της. Μένει αναίσθητη.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Θα σε σώσω εγώ Σπούκι.

Ο Δούναβης δίνει το φιλί της ζωής στο ρομπότ Σπούκι. Το ρομπότ ανταποκρίνεται στο φιλί του Δούναβη και σηκώνεται όρθιο. Ο Δούναβης και το ρομπότ φιλιούνται. Το ρομπότ αγγίζει το Δούναβη στο σημείο του παντελονιού που περιβάλλει τα γεννητικά όργανα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Εεε...ήρεμα Σπούκι. Ήρεμα...

Το ρομπότ πιέζει με δύναμη τον Δούναβη στο ίδιο σημείο αυτή τη φορά όμως μέσα από το παντελόνι.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Αουτς. Μα τι κάνεις;

ΣΠΟΥΚΙ: (έχει αλλάξει η όψη της και μιλάει με αλλαγμένη αγορίστικη βαριά προσηφηβική φωνή) Γιατί λες ψέματα Δούναβη;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Τι; Τι είναι αυτό;

ΣΠΟΥΚΙ: *(συνεχίζει να τον πιέζει στο ίδιο σημείο και να μιλά με την ίδια όψη και βαριά φωνή)* Γιατί δε λες στον κόσμο τι μου έκανε ο Φελλάτσιο;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Σταμάτα. Πονάω. Άσε με!

ΣΠΟΥΚΙ: Γιατί δε λες ότι ο Φελλάτσιο όταν τελείωσε μαζί μου σου ζήτησε να μου λιώσεις το κεφάλι με μια πέτρα;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Βοήθεια! Βοήθεια!

ΣΠΟΥΚΙ: Γιατί δε λες ότι με έκανες κομματάκια; Και ότι με πέταξες στο ποτάμι για να με φάνε τα ψάρια;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Άσε με. Άσε με ήσυχο.

ΣΠΟΥΚΙ: Γιατί λες σε όλους ότι με έφαγε το τέρας του υπογείου;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: *(ουρλιάζει)* Βοήθειααα.. Φελλάτσιο; Αντίφα;

ΣΠΟΥΚΙ: Τι συμβαίνει; Δε με αναγνωρίζεις; Εγώ είμαι...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Σταμάτα το...σταμάτα.

ΣΠΟΥΚΙ: Ο φίλος σου...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Όχι, δε γίνεται.

ΣΠΟΥΚΙ: Ο Σιαρίφης.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Αποκλείεται. Ο Σιαρίφης έχει πεθάνει. Απλά αντιγράφεις τη φωνή του. Άσε με!

ΣΠΟΥΚΙ: Νομίζεις ότι είσαι πολύ έξυπνος ε;

(Το ρομπότ πιέζει τον Δούναβη στο ίδιο σημείο με τα χέρια του.)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: *(ουρλιάζει)*

ΣΠΟΥΚΙ: Ουρλιάζεις από πόνο ή από ηδονή φίλε μου;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Πονάω. Άσε με ήσυχο... Βρωμο- ρομπότ!

ΣΠΟΥΚΙ: Να σε αφήσω ήσυχο; Εγώ λέω να σου το ξεριζώσω και μετά να σου το χώσω εκεί που ξέρεις. Τι λες;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Όχι...όχι...βοήθεια! Κυρία Αντίφα;;

ΣΠΟΥΚΙ: Ο μόνος λόγος που δεν το κάνω είναι επειδή υποψιάζομαι ότι κάτι τέτοιο θα σου αρέσει...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Άφησε με. Θα κάνω ο,τι μου ζητήσεις. Αλήθεια!

ΣΠΟΥΚΙ: Ωραία λοιπόν. Θέλω να παραδεχτείς ότι είσαι ένα τίποτα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Είμαι ένα τίποτα.

ΣΠΟΥΚΙ: Μμμ... δεν είμαι σίγουρος ότι με πείθει ο τόνος σου.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Είμαι ένα τίποτα. Ένα μηδενικό. Πιο κάτω και από αυτό. Είμαι το απόλυτο τίποτα. Ο πάτος του πάτου.

ΣΠΟΥΚΙ: Πω, πω. Τι θλιβερή στιγμή. Μην ανησυχείς. Εγώ θα σε βοηθήσω να γίνεις ιδιαίτερος και ξεχωριστός.

Το ρομπότ αρπάζει τον Δούναβη από το κεφάλι και τον σηκώνει ψηλά. Το ρομπότ τοποθετεί τις παλάμες του στα αυτιά του Δούναβη.

ΣΠΟΥΚΙ: Αποχαιρέτα την ανυπαρξία σου. Φίλε μου.

Ακούγεται ένας ήχος οξύς και διαπεραστικός. Τα φώτα κλείνουν.

ΝΑΓΙΑ: Το κεφάλι μου... τι έγινε; Που βρισκομαι;

Τα φώτα ανοίγουν

ΝΑΓΙΑ: Δούναβη; Τι μου έκανες ηλίθιε;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ.

ΝΑΓΙΑ: Ε;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ! Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Πολύ αστείο βλάκα.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Κόφτο.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ. Γαβ! Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Κόφτο είπα! *(του πετάει ένα τετράδιο στο πρόσωπο)*

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ, γαβ, γαβ, γαβ, γαβ, Οουουου...

ΝΑΓΙΑ: Αλήθεια τώρα;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Μα τι σου συνέβη;

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι. Σπούκι.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ]

9

«το τέρας του υπογείου»

Όλοι οι μαθητές, ο Φελλάτσιο, η Αντίφα και η Σίλβερ μπαίνουν και πάλι στην αίθουσα. Το ρομπότ Σπούκι είναι ο παλιός καλός εαυτός του. Ο Δούναβης είναι ο Δούναβης αλλά αντί να μιλά γαβγίζει. Η Νάγια σε κατάσταση σοκ προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ! Γαβ!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μα τι ακαταστασία είναι αυτή;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: What a mess!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Δούναβη, τι συνέβη εδώ;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: γαβ, γαβ, γαβ!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: (γελάει) You are so funny!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Stop it!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ! Γαβ!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ναι... Δούναβη, δεν είναι ώρα για αστεία παιδί μου.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ! Οουουουουου.....

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Dunavis?

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ, γαβ!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μα σταμάτα επιτέλους αυτό το αστείο!

ΝΑΓΙΑ: Δε νομίζω ότι είναι αστείο.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Oh my God.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: γαβ!

ΣΙΑΒΕΡ: Τέλειο.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ, γαβ! Γκρρρ.....

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μα επιτέλους! Θα μου εξηγήσει κάποιος τι συμβαίνει εδώ;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: You bitch. What did you do?

ΝΑΓΙΑ: Εγώ δεν έκανα τίποτα. Δεν έχω ιδέα τι έγινε. Το μόνο που ξέρω είναι ότι χτύπησα το κεφάλι μου και λιποθύμησα. Όταν ξύπνησα ο Δούναβης άρχισε να γαβγίζει.

ΣΙΑΒΕΡ: Το ρομπότ. Σίγουρα το ρομπότ είναι πίσω από αυτό.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αποκλείεται. Το ρομπότ Σπούκι δε θα έκανε ποτέ κακό σε έναν τόσο χαρισματικό και ξεχωριστό έφηβο όπως ο Δούναβης.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: γαβ! Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Κάτι θα ξέρει όμως. Δε μπορεί..

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: γαβ!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ρομπότ Σπούκι...για πες μας. Ξέρεις μήπως ποιος ευθύνεται για την κατάσταση του Δούναβη;

ΣΠΟΥΚΙ: Ναι. Σπούκι.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Was it Naya?

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι. Σπούκι!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ρομπότ Σπούκι πες μας το όνομα του ενόχου. Μη ντρέπεσαι. Κανείς δε θα σε πειράζει.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι! Σπούκι!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ρομπότ Σπούκι... εσύ ευθύνεσαι για αυτό που έπαθε ο Δούναβης;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΣΠΟΥΚΙ: Ναι.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: What?

ΣΙΛΒΕΡ: Μπράβο ρομπότ! Clap! Κυρία Αντίφα; Clap!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Shut the fuck up you poisonous whore!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κυρία Αντίφα. Ψυχραιμία. Ρομπότ Σπούκι εξήγησε μας γιατί έκανες αυτό το κακό στο Δούναβη;

ΣΠΟΥΚΙ: Παραβιάστηκα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Δηλαδή;

ΣΠΟΥΚΙ: Το. Λογισμικό μου. Παραβιάστηκε. Από. Μαθήτριά.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Από μαθήτριά;

ΣΠΟΥΚΙ: Ακριβώς. Εκτελούσα. Εντολές. Μαθήτριάς.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μα αυτό είναι τρομερό. Είναι πολύ σοβαρό αυτό που μας λες ρομπότ Σπούκι. Λυπάμαι πολύ. Ποιο είναι το όνομα της μαθήτριάς που έκανε κάτι τόσο απαίσιο;

ΣΠΟΥΚΙ: Σίλβερ.

ΣΙΛΒΕΡ: Τι;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ρομπότ Σπούκι. Επανέλαβε το όνομα της μαθήτριάς σε παρακαλώ.

ΣΠΟΥΚΙ: Σίλβερ. Μαθήτριά. Σίλβερ.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Α ώστε έτσι...

ΣΙΛΒΕΡ: Ψέματα λέει! Άκου εδώ τενεκέ της κακιάς ώρας εγώ..

ΣΠΟΥΚΙ: Σίλβερ. Σίλβερ. Σίλβερ. Σίλβερ. Σίλβερ. Σίλβερ. Σίλβερ.

ΣΙΛΒΕΡ: Μα θα πιστέψετε τώρα ένα ρομπότ;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πάψε επιτέλους! Χάκαρες το ρομπότ Σπούκι ; Μα εσύ δε σέβεσαι τίποτα πια;

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι! Εγώ δεν έχω καμία σχέση. Ούτε καν ξέρω πώς να το κάνω αυτό.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Με περνάς για ηλίθιο; Νομίζεις ότι δεν ξέρω ότι όλα τα μικρά και άτακτα κορίτσια σαν εσένα παίζουν στα δάχτυλα τα τερτίπια της τεχνολογίας και του κυβερνοχώρου;

ΣΙΑΒΕΡ: Τα ποια;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ε λοιπόν ήμουν ανενθικός μαζί σου αλλά αυτό πάει πολύ! Θα τιμωρηθείς. Βγείτε όλοι έξω. Αφήστε με μόνο μου με τη Σιλβερ.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι.

Η Αντίφα τους βγάζει όλους έξω φουτώντας με πάθος και πένθος τη φουσαρμόνικα της.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ώστε δεν έμαθες τίποτα λοιπόν για τη σημασία του δύσκολου και του εύκολου δρόμου. Καταλαβαίνεις τι έχεις κάνει;

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν το έκανα εγώ.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πάψε. Δε θέλω να ακούσω λέξη από το στόμα σου. Αυτό που με εξοργίζει περισσότερο από όλα είναι ότι εκμεταλλεύτηκες το ρομπότ Σπούκι για να βλάψεις έναν συμμαθητή σου.

ΣΙΑΒΕΡ: Αν αποφάσιζα να βλάψω το Δούναβη να είστε σίγουρος ότι θα το έκανα μόνη μου και όχι μέσα από ένα ρομπότ. Και μιας και μιλάμε για αυτό, μήπως μπορείτε να μου εξηγήσετε γιατί το ρομπότ έχει το ίδιο πρόσωπο με την Οφηλία;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Με την Οφηλία; Μα τι λες τώρα ανόητη. Φαντάσματα βλέπεις; Το ρομπότ είναι πιστό αντίγραφο της μητέρας μου. Της βασίλισσας Κοραλίας.

ΣΙΑΒΕΡ: Τότε η μητέρα σας μοιάζει εκπληκτικά στην Οφηλία.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Λάθος. Η Οφηλία έμοιαζε στη μητέρα μου.

ΣΙΑΒΕΡ: Αυτός ήταν ο λόγος που την ταΐσατε στο τέρας του υπογείου;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: (γελάει) Μα τι ανόητα παιχνίδια είναι αυτά τώρα. Το τέρας μου ζήτησε να τη φάει επειδή πεινούσε. Αυτό είναι όλο.

ΣΙΑΒΕΡ: Αυτό είναι όλο;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ναι. Και επειδή στη βράση κολλάει το σίδερο...σήμερα το πρωί το τέρας του υπογείου μου είπε ότι νιώθει λίγο πεινασμένο. Σκέφτομαι λοιπόν προς χάριν της βιωματικής διδαχής του πως είναι να πορεύεται κάποιος μέσω του δύσκολου δρόμου, από τη στιγμή που είσαι άτακτη, να του δώσω να φάει εσένα.

ΣΙΑΒΕΡ: Εντάξει.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Εντάξει;

ΣΙΑΒΕΡ: Ναι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μπράβο θάρρος...

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν πρόκειται για θάρρος.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τότε;

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν υπάρχει κανένα τέρας στο υπόγειο. Και το ξέρω. Κάτι άλλο κάνατε στην Οφηλία.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Έτσι λες;

Ο Φελλάτσιο ανοίγει την πόρτα που οδηγεί στο υπόγειο.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ιδού. Ο δύσκολος δρόμος Σιλβερ. Μη στέκεσαι. Άντε. Σε περιμένει.

Η Σιλβερ μπαίνει και ξεκινά να κατεβαίνει τις σκάλες που οδηγούν στο υπόγειο. Ύστερα από λίγο ο Φελλάτσιο την ακολουθεί. Κλείνει πίσω του την πόρτα του υπογείου και την κλειδώνει.

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ]

10

«διάττων αστέρας»

Την επόμενη μέρα. Η Νάγια μόνη στην τάξη μαζί με τον Δούναβη. Η Νάγια διαβάζει στο Δούναβη μια μικρή ιστορία που έγραψε στο τετράδιο της.

ΝΑΓΙΑ: (διαβάζει) «Προχθές γύρισα σπίτι με το τελευταίο τρένο. Δίπλα μου καθόταν ένας άντρας που φορούσε κόκκινο καπέλο. Ο άντρας έσπασε τη σιωπή λέγοντάς μου τη φράση: *«Λέω το ίδιο πράγμα, ξανά και ξανά.»* Δεν του απάντησα. Μου χαμογέλασε. Το ξαναείπε. *«Λέω το ίδιο πράγμα, ξανά και ξανά.»* Αυτή τη φορά γελούσε. Σπαρακτικά.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: «Μου το είπε πάλι. Στον ίδιο τόνο. Κοιτάζοντας με. Γελώντας με μανία. *«Λέω το ίδιο πράγμα, ξανά και ξανά. Λέω το ίδιο πράγμα, ξανά και ξανά!»*

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ.

ΝΑΓΙΑ: «Σηκώθηκα όρθιος. Η επόμενη στάση αργούσε να έρθει. Άλλαξα βαγόνι. Με ακολούθησε.»

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ.

ΝΑΓΙΑ: «Γελούσε και το μόνο που έλεγε ήταν η φράση: *«Λέω το ίδιο πράγμα, ξανά και ξανά.»*

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Οουου...

ΝΑΓΙΑ: «Το τρένο σταμάτησε. Οι πόρτες άνοιξαν. Βγήκα έξω τρέχοντας. *«Γύρνα πίσω Ιάσονα!»* μου φώναξε. Έπειτα οι πόρτες έκλεισαν και το τρένο έφυγε.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: «Εντάξει, δεν ήταν η πρώτη φορά που συναντούσα τρελό στο τελευταίο τρένο. Όμως, πώς ήξερε το όνομα μου;»

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Οουου...

ΝΑΓΙΑ: Πώς σου φάνηκε;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Οου...

ΝΑΓΙΑ: Σου άρεσε;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ, γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Σε ευχαριστώ πολύ Δούναβη. Ωπ, για κοίτα εδώ. Η φουσαρμόνικα της κυρίας Αντίφα. Μάλλον θα την ξέχασε.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ

ΝΑΓΙΑ: Μα για πες μου, έχεις δει ποτέ σου κάτι πιο αηδιαστικό από αυτή τη φουσαρμόνικα;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γκρρ

ΝΑΓΙΑ: Θεε να σου πω εγώ τι πιστεύω ότι χρειάζεται αυτή η φουσαρμόνικα Δούναβη;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Αυτό ακριβώς. Η φουσαρμόνικα της Αντίφα χρειάζεται μια καλή εκδρομή στις σόλες των παπουτσιών μου.

Η Νάγια παίρνει τη φουσαρμόνικα και τρίβει το σημείο που συνηθίζει να ακουμπάει τα χείλη της η Αντίφα στο εξωτερικό τμήμα της σόλας των παπουτσιών της.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ! Γαβ! Γρρρρ

ΝΑΓΙΑ: (γελάει) Μου αρέσεις πολύ όταν θυμώνεις.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γκρρ

ΝΑΓΙΑ: Και να σου πω κάτι; Πιο πολύ μου αρέσεις τώρα, από πριν. Πριν, ενώ μου άρεσες ένιωθα ότι δεν μπορώ να επικοινωνήσω μαζί σου. Ενώ τώρα...

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γκρρ...

ΝΑΓΙΑ: Είσαι τέλειος.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Οου.

ΝΑΓΙΑ: Μην στεναχωριέσαι..κοίτα έξω. Άρχισε να χιονίζει.

Η Νάγια πλησιάζει τον Δούναβη για να τον φιλήσει. Το φιλί τους διακόπτεται απότομα από μια γιγάντια κοτρόνα που πετά προς το μέρος τους ο Φελλάτσιο ο οποίος έχει μπει στην αίθουσα μαζί με την κυρία Αντίφα. Η κοτρόνα δεν πετυχαίνει το Δούναβη και τη Νάγια αλλά τους ξαφνιάζει.

ΝΑΓΙΑ: Εεεε!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Γεια σας παιδιά...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Hello, hello.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Γεια σου Δούναβη. Γεια σου Νάγια.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Hi Dunavis.

ΝΑΓΙΑ: Γιατί μας ρίξατε πέτρα;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πέτρα; Εγώ; Μα δεν καταλαβαίνω τι εννοείς μικρούλα..

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: What are you talking about? I don't understand..

ΝΑΓΙΑ: *(πιάνει την πέτρα)* Και τότε αυτό εδώ από πού ήρθε;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: *(παίρνει την πέτρα)* Δεν ξέρω. Εγώ πρώτη φορά το βλέπω. Ωχ. Για μισό λεπτό. Απίστευτο! Απίστευτο. Το βλέπετε κυρία Αντίφα;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Absolutely, sir.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Νάγια, ξέρεις τι είναι αυτό;

ΝΑΓΙΑ: Ναι.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: What is it?

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι είναι λοιπόν;

ΝΑΓΙΑ: Μια πέτρα. Μια κοτρώνα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Καμία σχέση.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: She is clueless.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Αυτό εδώ, είναι ένας διάττων αστέρας!

Η Κυρία Αντίφα αρπάζει τη βρωμισμένη φουσαρμόνικα της και ετοιμάζεται να την φουσήξει. Ο Δούναβης προσπαθεί μάταια να την εμποδίσει.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ, γαβ, γαβ, γαβ γαβ! Οουου....

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: (φυσά τη φουσαρμόνικα με πάθος)

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Οου...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σιάσε επιτέλους! Βλαμμένε...

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Shut up boy. I am going to punch you with my sexy lips now.

Η Κυρία Αντίφα προσπαθεί να φιλήσει τον Δούναβη. Ο Δούναβης γρυλίζει για να το αποφύγει αλλά δεν τα καταφέρνει. Μετά το φιλί της μένει αηδιασμένος και κλαψουρίζει.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πάρα πολύ ωραία. Τα πάντα στη ζωή είναι ένα μάθημα.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Definitely, sir.

*Ο Φελλάτσιο κρατά στα χέρια του την κοτρώνα. Έχει πάρει διδακτικό ύψος. Η Κυρία Αντίφα φυσά τη φουσαρμόνικα της με πάθος τον σκοπό του τραγουδιού *Once upon a dream* ώστε να συνοδεύσει και να εμψυχώσει με τη μελωδία της όσα λέει ο Φελλάτσιο.*

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Οι διάττοντες αστέρες είναι μικροσκοπικοί μετεωρίτες που έλκονται από τη γη μας. Όταν ένας διάττοντας αστέρας έρθει σε επαφή με την ατμόσφαιρα του πλανήτη μας λόγω της έντονης και καθοδικής τριβής του με αυτήν, παίρνει φωτιά και καίγεται λάμποντας στον ουρανό. Ο αστέρας στην αρχή διογκώνεται. Ταυτόχρονα γίνεται βαρύτες. Έπειτα ο αστέρας συρρικνώνεται και πέφτει. Και μετά πεθαίνει. Τέλος.

Ο Φελλάτσιο ρίχνει την κοιτρόνα στο πάτωμα. Η Αντίφα ολοκληρώνει το κομμάτι της και υποκλίνεται.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Clap!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΝΑΓΙΑ: Ναι καλά.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Μα γιατί είσαι τόσο δύσπιστη Νάγια; Δεν έχεις καταλάβει ακόμα ότι τα πάντα στη ζωή είναι ένα μάθημα;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Totally.

ΝΑΓΙΑ: Και από πού ήρθε αυτός ο αστέρας;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τώρα τι ανόητη ερώτηση είναι αυτή. Μα από εκεί που έρχονται όλα τα αστέρια. Από τον ουρανό.

ΝΑΓΙΑ: Αν είχε πέσει από τον ουρανό θα είχε τρυπήσει το ταβάνι. Και εγώ δεν βλέπω καμία τρύπα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Νάγια.. Νάγια... δεν καταλαβαίνεις; Δεν έχει σημασία το από πού ήρθε αλλά το γιατί ήρθε.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Couldn't agree more. Couldn't agree more!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Δε σου φαίνεται περίεργο ότι αυτός ο αστέρας έπεσε πάνω σου; Σαν να είσαι μαγνήτης;

ΝΑΓΙΑ: Όχι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Κακώς. Πολύ κακώς Νάγια. Για εμένα είναι πασιφανές το τι συμβαίνει εδώ. Σωστά κυρία Αντίφα;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Totally. Couldn't agree more! Couldn't agree more!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Νομίζω πως είναι ξεκάθαρο Νάγια.

ΝΑΓΙΑ: Ποιο πράγμα;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ότι εσύ είσαι η εκλεκτή.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: The chosen.

ΝΑΓΙΑ: Η εκλεκτή;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Ακριβώς. Η εκλεκτή για να γίνεις το νέο αστέρι του σχολείου μας. Άλλωστε μετά από αυτό που έπαθε ο Δούναβης το σχολείο χρειάζεται ένα νέο αστέρι.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Οου...ου...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σκασμός βρωμόκυκλο. Λοιπόν τι λες Νάγια;

ΝΑΓΙΑ: Τίποτα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι τίποτα; Πώς τίποτα; Τι πάει να πει τίποτα; Θα γίνεις το νέο αστέρι του σχολείου; Ναι ή όχι; Δέχεσαι;

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γκρρρρρρρ

ΝΑΓΙΑ: *(κοιτάζει τον Δούναβη και διασκεδάζει με τον θυμό του)* Ναι. Ναι. Δέχομαι!

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γρρρρρρρρρ γαβ! *(δέχεται μια κλωτσιά από τον Φελλάτσιο)* Οουου

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πολύ ωραία λοιπόν. Τώρα το μόνο που μένει να κάνεις είναι η θυσία.

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: The sacrifice.

ΝΑΓΙΑ: Τι είδους θυσία;

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τίποτα σπουδαίο. Απλά θα πας μια βόλτα με τη Σίλβερ στο ποτάμι. Εκεί θα της κοπανήσεις το κεφάλι με τον διάττοντα αστέρα σου. Στη συνέχεια θα το λιώσεις. Μετά θα την τεμαχίσεις και θα την πετάξεις στο ποτάμι για να την φάνε τα νερόψαρα. Στο τέλος θα μου γυρίσεις τον διάττοντα αστέρα να τον κρατήσω για γούρι στη μνήμη της Σίλβερ. Εύκολο;

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Piece of cake.

ΝΑΓΙΑ: Εεε... εγώ δεν ξέρω αν θέλω να το κάνω αυτό.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι πράγμα; Ντροπή σου. Ντροπή σου!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: Shame on you! Shame on you! Whore!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Δεν μπορείς να αρνηθείς τους χρησμούς. Δεν μπορείς να αρνηθείς την έλξη του διάττοντα αστέρα για εσένα. Ποια νομίζεις ότι είσαι; Έχεις ιδέα πόσοι θα ήθελαν να είναι στη θέση σου; Άλλωστε εσύ ήσουν που δέχτηκες να γίνεις το αστέρι του σχολείου. Τώρα τα αλλάζεις; Παιχνίδια παίζεις μικρή; Ε;

ΝΑΓΙΑ: Μα δεν το ήξερα από πριν ότι θα χρειαστεί να σιοτώσω την Σίλβερ για να γίνω το αστέρι...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Δεν θέλω να ακούσω τίποτα. Φάσκεις και αντιφάσκεις Νάγια; Πρόσεχε. Πρόσεχε γιατί οι συνέπειες θα είναι ολέθριες μικρούλα. Μην ξεχνάς ότι υπάρχει ένα τέρας στο υπόγειο. Έξυπνο κορίτσι είσαι. Ξέρεις καλά τι εννοώ. Μην γίνεσαι ανεύθυνη.

ΝΑΓΙΑ: Όχι...όχι, εγώ δεν ξέρω αν...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Σςςς σςςςς σιωπή. Το τέρας βρυχάται. Ήρθε η ώρα να ανοίξω τις πύλες του υπογείου.

Ο Φελλάτσιο ανοίγει την πόρτα του υπογείου. Από το υπόγειο φέρνει την Σίλβερ. Η Σίλβερ είναι κάπως αλλαγμένη, σαν υπνωτισμένη.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: (στη Σίλβερ) Ελπίζω τώρα που είδες το τέρας να κατάλαβες Σίλβερ.

ΣΙΛΒΕΡ: Κατάλαβα.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Τι κατάλαβες λοιπόν;

ΣΙΛΒΕΡ: *(μιλάει με στόμφο σαν να παπαγαλίζει)* Το υπόγειο είναι ο πιο σημαντικός χώρος σε όλο το σχολείο!

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Και...;

ΣΙΛΒΕΡ: *(παπαγαλίζει)* Τα πάντα στη ζωή είναι ένα μάθημα!

Η Αντίφα φουά εμψυχωτικά την φουσαρμόνικα της. Παράγει μια μελωδία που παραπέμπει σε αίσιο φινάλε παιδικού έργου.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Πολύ σωστά. Έμαθες καλά το μάθημα σου Σίλβερ. Για ανταμοιβή θα πας μια βόλτα με τη Νάγια για να ξεσιδάσεις. Στο ποτάμι.

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Θα σου κάνει καλό ένας περίπατος.

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι δε θέλω. Δε θέλω.

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Έλα τώρα Σίλβερ. Τι προτιμάς; Μια βόλτα με τη Νάγια στο ποτάμι ή να μείνεις άλλη μια μέρα στο υπόγειο παρέα με το τέρας; Ε;

ΣΙΛΒΕΡ: Στο ποτάμι.

ΔΟΥΝΑΒΗΣ: Γαβ!

ΚΥΡΙΑ ΑΝΤΙΦΑ: To the river...

ΦΕΛΛΑΤΣΙΟ: Στο ποτάμι λοιπόν!

ΝΑΓΙΑ: Στο ποτάμι...

Η Αντίφα δίνει την κοτρόνα στη Νάγια. Η Νάγια και η Σίλβερ φεύγουν μαζί.

[ΚΟΥΔΟΥΝΙ.]

11

«σπλας!»

Η Σιλβερ και η Νάγια καθισμένες δίπλα στο ποτάμι. Χιονίζει.

ΣΙΛΒΕΡ: Κρυώνω.

ΝΑΓΙΑ: Και εγώ.

ΣΙΛΒΕΡ: Γιατί ήρθαμε εδώ Νάγια;

ΝΑΓΙΑ: Δε σου αρέσει;

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι. Τι να μου αρέσει; Κάνει κρύο.

ΝΑΓΙΑ: Πραγματικά. Το εργοστάσιο του ρομπότ Σπούκι μου φαίνεται πως κάνει καλή δουλειά.

ΣΙΛΒΕΡ: Ναι, ναι. Κάνει καλή δουλειά το εργοστάσιο.

ΝΑΓΙΑ: Με τόσο κρύο που κάνει σίγουρα θα πεθάνουν όλες οι ψείρες.

ΣΙΛΒΕΡ: Και εμείς μαζί.

[Παύση]

ΝΑΓΙΑ: Λες να παγώσει;

ΣΙΛΒΕΡ: Ποιο;

ΝΑΓΙΑ: Το ποτάμι.

ΣΙΛΒΕΡ: Αποκλείεται.

ΝΑΓΙΑ: Γιατί όχι;

ΣΙΛΒΕΡ: Λες βλακείες.

ΝΑΓΙΑ: Με τόσο κρύο που κάνει ακόμα και το νερό μπορεί να παγώσει.

ΣΙΛΒΕΡ: Μόνο στις λίμνες συμβαίνει αυτό που λες. Στα ποτάμια το νερό συνεχίζει να κυλάει και δε σταματά ποτέ. Ό,τι και να γίνει.

ΝΑΓΙΑ: Καλά λες. Ειδικά σε αυτό εδώ το ποτάμι το νερό μου φαίνεται πως έχει μια άλλη ενέργεια. Δες για παράδειγμα τις νιφάδες που πέφτουν μέσα του. Είναι πραγματικά τόσο μα τόσο αδύναμες. Με το που αγγίζουν το ποτάμι λιώνουν. Εξαφανίζονται σαν να μην υπήρξαν ποτέ.

ΣΙΛΒΕΡ: Ακριβώς. Οι νιφάδες λιώνουν και το λιώσιμο τους είναι κάτι σαν τροφή για αυτό εδώ το ποτάμι. Βουλιάζουν και εξαφανίζονται σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Όπως τα πτώματα.

ΝΑΓΙΑ: Ποία πτώματα; Τι εννοείς;

ΣΙΛΒΕΡ: Τα πτώματα Νάγια. Τα πτώματα. Όπου υπάρχουν νερά υπάρχουν και πτώματα.

ΝΑΓΙΑ: Σωστά. Δε μπορεί... όλο και κάποιος θα έχει πνιγεί εδώ.

ΣΙΛΒΕΡ: Ή μπορεί κάποιος από κάποιον να πετάχτηκε μέσα στο ποτάμι ενώ είχε ήδη πεθάνει.

ΝΑΓΙΑ: Σωστά. Πολύ σωστά.

ΣΙΛΒΕΡ: Έχεις δει ποτέ σου πνιγμένο;

ΝΑΓΙΑ: Όχι. Εσύ;

ΣΙΛΒΕΡ: Έχω δει. Και είναι πολύ παράξενο. Τους κοιτάζεις και ενώ είναι πια αγνώριστοι στην όψη, για κάποιο περιεργό λόγο μπορείς να καταλάβεις ποιοι ήταν. Σαν η παραμόρφωση του προσώπου τους να μην είναι ικανή να σβήσει την εικόνα που είχες για αυτούς. Είναι λες και με την σήψη τους είναι ευκολότερο να θυμηθείς το πριν. Είναι τρομακτικό.

ΝΑΓΙΑ: Πιο τρομακτικό και από το τέρας του υπογείου;

ΣΙΛΒΕΡ: Τώρα αυτό που κολλάει;

ΝΑΓΙΑ: Πώς μοιάζει το τέρας του υπογείου Σίλβερ; Θέλω να μάθω. Πες μου.

ΣΙΛΒΕΡ: Δε με παρατάς λέω εγώ;

ΝΑΓΙΑ: Πώς είναι η όψη του; Το πρόσωπο; Η μυρωδιά του;

ΣΙΛΒΕΡ: Άσε με...

ΝΑΓΙΑ: Έλα πες μου... σε παρακαλώ...

ΣΙΛΒΕΡ: Παράτα με είπα!

ΝΑΓΙΑ: Μη μου φέρεσαι σαν να είμαι ηλίθια. Πες μου για το τέρας!

ΣΙΛΒΕΡ: Αυτό ακριβώς είσαι. Μια ηλίθια.

ΝΑΓΙΑ: Έλα... θέλω να μάθω...

ΣΙΛΒΕΡ: Ωραία, πήγαινε βρες το τότε!

ΝΑΓΙΑ: Θα το κάνω.

ΣΙΛΒΕΡ: Ωραία.

ΝΑΓΙΑ: Νομίζεις δε μπορώ;

ΣΙΛΒΕΡ: Καν' το.

ΝΑΓΙΑ: Εύκολο είναι. Θα κάνω τον Φελλάτσιο να τσαντιστεί μαζί μου και αυτός θα με πετάξει στο υπόγειο.

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι. Είσαι ηλίθια. Άμα το κάνεις αυτό είσαι ηλίθια!

ΝΑΓΙΑ: Αυτό θα κάνω. Θα καταλήξω στο υπόγειο και εκεί θα το δω μόνη μου το τέρας.

ΣΙΛΒΕΡ: Σκάσε. Θα σε ρίξω στο ποτάμι να πνιγείς ηλίθια. Σκάσε!

ΝΑΓΙΑ: Όχι. Να μου πεις πώς είναι το τέρας. Τώρα!

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι!

ΝΑΓΙΑ: Πες μου είπα!

ΣΙΛΒΕΡ: Όχι!

ΝΑΓΙΑ: ΠΕΣ ΜΟΥ!

ΣΙΛΒΕΡ: Ό – χι ! Σκάσε. Σκάσε! Μα δεν καταλαβαίνεις τίποτα ηλίθια; Ηλίθια! Δεν υπάρχει τέρας! Ηλίθια! Αυτός είναι το τέρας. Αυτός!

[Παύση]

Η Σιλβερ της γυρίζει την πλάτη και είναι στραμμένη προς το ποτάμι. Κλαίει αλλά το κρύβει. Είναι σε ενάλωτη θέση. Η Νάγια βγάζει από την τσάντα της την κοτρώνα που της έδωσαν και ετοιμάζεται να την χτυπήσει στο κεφάλι. Διστάζει. Τελικά πετά την κοτρώνα στο ποτάμι. Η κοτρώνα προσγειώνεται στο ποτάμι με ένα ηχηρό ΣΠΛΑΣ!

ΣΙΑΒΕΡ: Τι ήταν αυτό;

ΝΑΓΙΑ: Τίποτα.

ΣΙΑΒΕΡ: Πετάς πέτρες;

ΝΑΓΙΑ: Όχι, όχι.

ΣΙΑΒΕΡ: Τι είσαι; 10χρονο;

ΝΑΓΙΑ: Δεν... δεν ήταν πέτρα αυτό.

ΣΙΑΒΕΡ: Τι ήταν;

ΝΑΓΙΑ: Εεε... ένας διάττων αστέρας.

ΣΙΑΒΕΡ: Ένας τι;

ΝΑΓΙΑ: Ένας διάττων αστέρας που έπεσε από τον ουρανό. Κάνε μια ευχή!

ΣΙΑΒΕΡ: Μα εσένα θα έπρεπε να σε πληρώνουν για το πόσο ηλίθια είσαι. Είναι χάρισμα.

ΝΑΓΙΑ: Δεν είμαι ηλίθια. Εσύ είσαι άσχετη. Δεν ξέρεις τίποτα για τον ουρανό. Τίποτα.

ΣΙΑΒΕΡ: Όλο βλακείες μου λες. Σε βαρέθηκα.

ΝΑΓΙΑ: Εγώ να δεις. Και τέλος πάντων τι θα γίνει; Θα κάτσουμε για πολύ ακόμα εδώ;

ΣΙΑΒΕΡ: Εμένα ρωτάς; Μα εσύ με έφερες.

ΝΑΓΙΑ: Εντάξει. Εντάξει λοιπόν. Ας φύγουμε τώρα. Ας γυρίσουμε στο σχολείο.

ΣΙΑΒΕΡ: Στη φυλακή μας.

ΝΑΓΙΑ: Ξέρεις κάτι;

ΣΙΑΒΕΡ: Όχι.

ΝΑΓΙΑ: Έχω μια ιδέα.

ΣΙΑΒΕΡ: Δε με νοιάζει.

ΝΑΓΙΑ: Θεε να σκοτώσουμε τον Φελλάτσιο; Πιστεύω θα είχε πολλή πλάκα...

ΣΙΑΒΕΡ: Ποιον; Τον Φελλάτσιο;

ΝΑΓΙΑ: Ναι αυτόν.

ΣΙΑΒΕΡ: Είσαι τρελή; Τον Φελλάτσιο;

ΝΑΓΙΑ: Γιατί;

ΣΙΑΒΕΡ: Ο... ο... Φελλάτσιο είναι ο καθηγητής μας. Ο διευθυντής μας. Ο βασιλιάς μας.

ΝΑΓΙΑ: Ε και; Τίποτε από αυτά δεν κάνει το λαιμό του αήττητο σε έναν στραγγαλισμό. Τίποτε από αυτά δεν κάνει το δέρμα του ατσάλινη ασπίδα ενάντια στις πολλαπλές τρύπες που θα του κάνουν τα κοφτερά μαχαίρια μας. Τίποτε από αυτά δεν κάνει τις αρτηρίες του ελαστικές και αρκετά ανθεκτικές ώστε να μη σπάσουν και να μην αφήσουν το βασιλικό του αίμα να τρέξει.

ΣΙΑΒΕΡ: Δηλαδή τι προτείνεις;

Η Νάγια βγάζει το μαχαίρι της και κάνει μια τομή στον εαυτό της. Ύστερα πασαλείβει τα ρούχα και το πρόσωπο της με το ίδιο της το αίμα.

ΣΙΑΒΕΡ: Είσαι τρελή; Μα τι στο καλό κάνεις τώρα;

ΝΑΓΙΑ: Σταμάτα. Αυτό είναι απλώς ένα εφέ.

ΣΙΑΒΕΡ: Εφέ;

ΝΑΓΙΑ: Ναι, ναι... εφέ. Για το κόλπο μας.

ΣΙΑΒΕΡ: (γελάει) Μα εσύ έγινες σαν χασάπης. Λες και έχεις μόλις σφάζει κάποιον μοιάζεις.

ΝΑΓΙΑ: Ωραία. Αυτό ήθελα.

ΣΙΑΒΕΡ: Δεν καταλαβαίνω.

ΝΑΓΙΑ: Άκου. Θα γίνει στην τουαλέτα. Εσύ πρέπει να μείνεις κρυμμένη εκεί μέσα. Για να μη σε δει και να τον ξαφνιάσουμε. Εγώ θα πρέπει να βρω μια δικαιολογία για να τον φέρω στην τουαλέτα. Και όταν τον φέρω θα κλείσουμε την πόρτα και θα το κάνουμε. Όμως πρόσεχε. Εσύ πρέπει να μείνεις κρυμμένη. Μην κυκλοφορείς στο σχολείο. Δεν πρέπει να σε δει.

ΣΙΛΒΕΡ: Εντάξει, εντάξει. Κατάλαβα. Και πώς θα γίνει;

ΝΑΓΙΑ: Θα δούμε. Υπάρχουν τρόποι. Για αρχή, με τα χέρια μας. Θα του βάλουμε το κεφάλι μέσα στην λειάνη της τουαλέτας. Να πιγεί, μέσα στα σιατά.

ΣΙΛΒΕΡ: Ο δύσκολος δρόμος...

ΝΑΓΙΑ: Στη συνέχεια μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τα μαχαίρια μας. Ακόμα και τα δόντια μας....

ΣΙΛΒΕΡ: Ή τα πόδια μας...

Το ρομπότ Σπούκι που είναι κρυμμένο εκεί κοντά αποφασίζει να τρομάξει τα κορίτσια παριστάνοντας το κουδούνι.

ΣΠΟΥΚΙ: Ντριιν... Ντριιν... ντριιν...

ΝΑΓΙΑ: Τι ήταν αυτό;

ΣΠΟΥΚΙ: Ντριιν...ντριιν...

ΣΙΛΒΕΡ: Ποιος είναι εκεί;

ΣΠΟΥΚΙ: Ντριιν.

ΝΑΓΙΑ: Πάμε να φύγουμε. Φοβάμαι.

ΣΙΛΒΕΡ: Πάμε, πάμε γρήγορα.

Η Σίλβερ και η Νάγια φεύγουν για να πάνε στο σχολείο και να σκοτώσουν τον Φελλάτσιο. Το ρομπότ Σπούκι βγαίνει από την κρυψώνα του και απευθύνεται στο κοινό.

ΣΠΟΥΚΙ: Σπούκι. Σπούκι. Ντριν, Ντριν. Σπούκι. Η Σιλβερ και η Νάγια. Δολοφόνησαν. Τον Φελλάτσιο. Πνίγοντας τον. Μέσα στη λειάνη. Της τουαλέτας. Σπούκι. Στη συνέχεια έκοψαν τα κομμάτια του. Και ετοιμάζονταν να βγουν από την τουαλέτα με τα τεμμήρια της πράξης τους. Αδιαφορώντας για τις συνέπειες που θα υποστούν. Και έτοιμες να μιλήσουν ώστε να ξεκινήσει επανάσταση. Σπούκι. Πριν προλάβει όμως να καταλάβει κανείς οτιδήποτε μια γιγάντια χιονοστιβάδα από το εργοστάσιο χιονιού ξέφυγε. Από τον έλεγχο μου. Και καταπλάκωσε όλο το σχολείο. Σπούκι. Όλοι σκοτώθηκαν. Σπούκι. Ο Φελλάτσιο πέθανε σαν ήρωας. Με τιμές. Σπούκι. Η γενναία πράξη των δυο κοριτσιών έμεινε θαμμένη. Για πάντα. Κάτω από το χιόνι. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τίποτα. Σπούκι.

Την Άνοιξη το χιόνι έλιωσε. Το σχολείο ξεθάφτηκε. Την ημέρα της κηδείας του Φελλάτσιο δυο νεκροθάφτες συζητούσαν. Ξύνοντας τα κεφάλια τους πάνω από τον ανοιχτό του τάφο. Σπούκι. Σχολίαζαν το γεγονός ότι λόγω μιας επιδημίας ραδιενεργών ψειρών κανείς δε θα μπορέσει να παραστεί στην κηδεία. Στην κηδεία ενός σπουδαίου ήρωα. Και αναρωτήθηκαν ποιο θα είναι το μέλλον τους τώρα που η βασίλισσα, Κοραλία, έμεινε, χωρίς, απόγονο, και δεν είναι, πια, σε ηλικία, να τεκνοποιήσει. Σπούκι. Αναρωτήθηκαν αν η βασίλισσα Κοραλία θα υπακούσει στους νόμους της. Αν θα πεθάνει τρώγοντας τα γεννητικά της όργανα. Ως άτεκνη. Σπούκι. Η βασίλισσα Κοραλία ήρθε και ζήτησε από τους νεκροθάφτες να αποχωρήσουν ώστε να έχει λίγο χρόνο μόνη της πάνω, από, τον, ανοιχτό τάφο, του γιού της. Οι δυο νεκροθάφτες έφυγαν. Η βασίλισσα είχε, έντονη, φαγούρα, στο κεφάλι της. Το στέμμα της έπεσε μέσα στον ανοιχτό τάφο του γιου της. Μπήκε στον τάφο να το πιάσει. Δυσκολεύτηκε να βγει από αυτόν. Κάθε της, προσπάθεια, να ,σκαρφαλώσει, την γέμιζε χώμα. Σπούκι. Την ίδια στιγμή εγώ το ρομπότ Σπούκι έφερα παπαρούνες για τον νεκρό Φελλάτσιο. Είδα τη λερωμένη βασίλισσα Κοραλία δίχως στέμμα να προσπαθεί να βγει από τον τάφο. Την πέρασα για ζόμπι. Σπούκι. Την πάγωσα με το βλέμμα μου προκαλώντας της προσωρινή παράλυση στο σώμα. Η βασίλισσα Κοραλία έπεσε μέσα στον τάφο του γιού της. Σπούκι. Εγώ το ρομπότ Σπούκι άφησα τις παπαρούνες και έφυγα. Οι νεκροθάφτες με χαιρέτησαν και ύστερα, επέστρεψαν, σε κατάσταση, μέθης, από, την επιρροή, των ραδιενεργών ψειρών , για να συνεχίσουν το θάψιμο του Φελλάτσιο. Τραγουδούσαν τραγούδια για ήρωες. Η βασίλισσα Κοραλία θάφτηκε. Ζωντανή. Σπούκι. Έτσι η πόλη έμεινε χωρίς βασίλισσα. Η πόλη έμεινε χωρίς διάδοχο. Τα φαντάσματα, των εξοντωμένων, από το ψύχος, ραδιενεργών ψειρών, επέστρεψαν στα κεφάλια όλων. Ως φαντάσματα ζητούσαν εκδίκηση. Οι άνθρωποι ξύνονταν. Ανίκανοι, να αντιμετωπίσουν, δραστηκιά τον

